

Аріадна: Школа Піфагора в Кротоні

**Записано
Анною Зубковою**

**Під редакцією
Володимира Антонова**

**Переклад з російської
Ірини Войтенко та Миколи Квасниці**

**«New Atlanteans»
2022**

Піфагор відомий людству як великий філософ стародавньої Греції. Він жив у 6-5 століттях до н.е.

У місті Кротоні на півдні Апеннінського півострова, що на той час входив до складу Греції, Піфагором була заснована філософсько-релігійна Школа.

Метою Піфагора було моральне оновлення суспільства та очищення релігійних поглядів. Він також передавав потаємні духовні методи самовдосконалення гідним учням.

Про ті часи, коли відбувалося зародження та розвиток Школи Піфагора, про рекомендації Піфагора людям, про Його учнів та послідовників — і піде розповідь на сторінках цієї книги.

Книга є логічним продовженням теми творів Анни Зубкової «Діалоги з Піфагором» та «Уроки Піфагора».

Книга адресована тим, хто шукає Мудрість.

Зміст

Розділ перший: Подруги	5
<i>Розділ другий: Промова Піфагора перед жителями Кротону.....</i>	9
<i>Розділ третій: Леонардос.....</i>	17
<i>Розділ четвертий: Рабиня.....</i>	22
<i>Розділ п'ятий: Про позитивні та негативні емоційні настрої</i>	31
<i>Розділ шостий: Зцілення хлопчика</i>	38
<i>Розділ сьомий: Про дарування Істини</i>	44
<i>Розділ восьмий: Танок Діанти</i>	55
<i>Розділ дев'ятий: Старші та молодші учні Піфагора</i>	63
<i>Розділ десятий: Піфагор — про духовний Шлях</i>	71
<i>Розділ одинадцятий: Ранкові медитації</i>	74
<i>Розділ дванадцятий: Проблеми та труднощі на духовному шляху</i>	81
<i>Розділ тринадцятий: Про змагання.....</i>	87
<i>Розділ чотирнадцятий: Приїзд Гамількара.....</i>	96
<i>Розділ п'ятнадцятий: Про Єдність</i>	103
<i>Розділ шістнадцятий: Піфагор про працювитість і натхнення.....</i>	107
<i>Розділ сімнадцятий: Уроки ліквідації окремоті від Цілого.....</i>	112
<i>Розділ вісімнадцятий: Олімпіада.....</i>	115
<i>Розділ дев'ятнадцятий: Все тільки починається.....</i>	121

<i>Розділ двадцятий: Підсумки</i>	124
Рекомендована література	125

*Я – Піфагор – знову відкриваю Свою Школу
на Землі!*

*Тут і тепер, і з вашою допомогою,
Мої друзі, — цьому покладено початок!*

*Хотів би Я повернути увагу молоді
до Законів буття та до сенсу життя!*

*Хотів би до Мудрості – любов привити!
І красу Землі прославити!*

*Хотів би звичаї Доброти зробити
основою життя для спільноти людей!*

*І в світ Божественних Любові,
Спокою та Блаженства відкрити — для тих,
хто спрямовується сильно, — навстіж двері!*

*(Піфагор. В: «Класика духовної філософії та
сучасність»)*

Розділ перший: Подруги

Аріадна прийняла ванну. Рабині намастили її тіло пахощами та дорогими оліями, розчесали її розкішне волосся. Одягнена у вбрання з тонкої дорогої тканини, з вишивкою золотою ниткою по краю, вона була, як саме втілення вишуканості.

Вона підійшла до срібного дзеркала, яке у всій красі відобразило надзвичайно осяйну красу її тіла.

Одна з рабинь — з низьким поклоном — подала скриньку з прикрасами. З багатьох дорогих вишуканих виробів Аріадна взяла лише тонкої ро-

боти діадему. Вона поправила волосся та скріпила його цією прикрасою у вигляді золотої гілочки з перлинами.

Аріадна жестом наказала рабині піти.

Що ще потрібно тобі? — подумки, розмовляючи сама з собою, своє відображення в дзеркалі запитала Аріадна.

Вишукана розкіш будинку, прикраси, вбрання...

Багатство, подароване батьком, було велике. Батько та мати тепер живуть у Афінах і не дошкулують їй своїм батьківським піклуванням. Найкрасивіші та найбагатші женихи просять її руки, і вона сама може вибрати...

Думки текли плавно, продовжувався ніби діалог з прекрасним відображенням, яке Аріадна бачила у дзеркалі:

Чого ще ти хочеш? Заміжжя? Діти? Варто лише вибрати одного з шанувальників — і це стане реальністю.

Чого ж не вистачає тобі?

Доля ніжно приголубила, наче тепле море. Чому ж така порожнеча всередині?

Чи треба зрозуміти – навіщо все це?

Пройде ще десяток або два десятки років — і краса зів'яне. Що ж лишиться тоді? Що буде з цією прекрасною Аріадною?

Аріадна відігнала думки про старість і смерть.

Сьогодні вона чекала на свою подругу Ференіку, яка обіцяла їй відвідати.

* * *

Ференіка, красуня з вогняно-рудим хвилястим волоссям, ніби влетіла в будинок Аріадни та внесла в навколишній простір всю невгамовну жвавність своєї натури, захоплені та здивовані вигуки, дзвінкий сміх.

Подруги ніжно обійнялися. Вишукане частування супроводжувало та насолоджувало їхню бесіду. Вони довго обговорювали женихів Аріадни, але нікому так і не віддали перевагу.

Аріадна зітхнула:

— Все це добре, але серце не горить любов'ю до жодного з них... І ось — заміжжя, народження дітей, а після старість, смерть? Навіщо все це?! Навіщо має зів'янути та зійти в могилу краса?! Навіщо вона цвіла? Повинне ж бути в житті призначення! — Аріадна нарешті висловила вголос усі думки, що затьмарювали сьогодні її ранок.

— Ти думаєш, як *філософ*. Ти чула вже це слово, що означає мудреця, який мудрість полюбив понад усе? Ти вже була на його виступах? І промови його чула?

— Ти — про кого?

— То ти не чула про Піфагора? Він тут — нещодавно. І — організовує школу для морального виховання молоді або щось таке. Промови, які він промовляє, багатьох захоплюють! І кажуть, що він гарний, як Аполлон. І — володіє силою Зевса!

Розповідають, що він — володар Божественного Знання, отриманого згори! Може — від самих Богів!

І кажуть, він тому зветься Піфагором, що Піфія в Дельфійському храмі ще до його народжен-

ня вже передбачила його батькам велику долю їхнього сина!

Ще таке говорять, що він у Єгипті став жерцем. І — вивчав магію та математику халдеїв у Вавилоні. А нині, він вирішив розказувати про те, що знає, — людям відкрито.

І завтра він теж виступає! Ти можеш поїхати та послухати його промову! Тим більше, що всі варті уваги чоловіки там теж будуть! І ти зможеш сяяти своєю красою!

— А ти — поїдеш?

— Ні... Я там помру від нудьги! Я не схожа на тебе та міркування про призначення життя мене зтягають у сон. Я жити хочу, а зовсім не міркувати про сенс життя!

Якщо молодість і краса зараз у мені сяють — я цим насолодитися хочу сповна, не думаючи про старість і смерть!

Ну, я прощаюсь! Чекає мене тепер мій полум'яний шанувальник! І сьогодні ми розважатимемося з ним всю ніч до ранку! Я не готова змінити це побачення — на промови кращого з мудреців! Ти мені потім розкажеш про цього Піфагора!

Пробач, подруго, але я — така! До зустрічі, дорога!

Розділ другий: **Промова Піфагора перед жителями Кротону**

На наступний день Аріадна вирішила вирушити на виступ Піфагора.

Вона зайняла місце в амфітеатрі. Зібралось тут багато громадян Кротону, щоб послухати цього мудреця, який називає себе філософом — тобто, люблячим мудрість.

До її слуху долинали розмови про Піфагора серед тих, що зібралися:

— Кажуть, що він був у Єгипті та навчався у жерців пірамід.

— Кажуть, що він може розмовляти з тваринами, і ті його слухають та розуміють.

— Розповідають, що жителі одного села нарікали на ведмедя, який нападав на худобу. А Піфагор з ним — говорив — і переконав годуватися тільки рослинною їжею і не їсти м'ясне. І, кажуть, ведмідь його послухався та більше не причиняв шкоди.

— І сам Піфагор м'ясне не їсть ніколи!

— Все це вигадки! Не варто вірити пліткам і балачкам на базарі!

— А ти чув, ніби сам Аполлон подарував йому золоте тіло?

— Зараз ми самі побачимо: чи із золота його тіло! Ти вічно віриш порожнім балачкам!

— Та ось — і він! Іде!

... Піфагор вийшов на середину амфітеатру. Він рухався повільно. І, поки Він йшов, розмови припинились і опустилася *тиша*.

Ця прозора *тиша* неначе обійняла, наповнила кожного, хто слухав.

Після цього Піфагор почав говорити:

— Я радий знову вітати вас, жителі Кротону!

Минулої нашої зустрічі ми говорили про душі: про те, що не раз душі приходять, втілюючись у тіла, у цей видимий нами світ. Потім залишає кожна душа — зі смертю оболонки своєї тілесної — світ матеріальний та, в нове тіло одягаючись, народжується знову, через роки, а іноді й століття.

Вдосконалення душі — ось мета всіх втілень!

Сьогодні ж я хотів би говорити про добродетельність.

Добродетельність — це створення добра. Це властивість душ, які мають щасливе бажання створювати добро і здійснюють це в житті.

Як думаєте ви, чому добродетельність прекрасна, а вади — потворні?

Чи помічали ви, що, якщо людина з задоволенням робить ганебне, то її задоволення дуже швидкоплинне? Незабаром, від такого задоволення не залишається нічого, але лише огида та нудьга охоплюють таку людину. І вона знову прагне знайти якесь джерело для отримання задоволення.

Ця спрага, що ніколи не вгамовується до кінця, вабить її... серед безглуздя такого життя...

І слід знати, що наслідки ганебних діянь у майбутньому будуть формувати долю такої людини.

Навпаки, легко побачити, що, коли зусилля спрямовані на вчинення гідного, то добродетель породжує благо всередині та навколо такої душі!

Радість від діянь добра зігриває і облагороджує душі!

Такі зусилля розвивають силу душі!

А плоди тих зусиль залишаються з душею, формуючи її майбутню долю. Вони утворюють красу душі, яка не віднімається від неї і зі смертю тіла!

При народженні ж у новому тілі — всі набуті та чудові властивості отримують нові можливості для зростання та вдосконалення!

Тож — у результаті відповідної праці над собою душа може стати прекрасною та подібною до Богів Безсмертних!

За законами світобудови — до людини завжди повертається те, що сама вона подарувала світові.

Що означає: «подарував світові» — запитаєте ви?

Світобудова вся — цілісна, єдина. Взаємопов'язані між собою і тварини, покриті вовною, і плазуни, і водні істоти, і ті хто літає, і всяке зерно плідне, і дерева, і трави, і різноманіття різних квітів квітучих, і люди, і гори, і моря, і світила небесні. Боги Великі з'єднують і спрямовують такі зв'язки у цьому світі створинь.

Всесвіт живе за законами Гармонії.

Так поступово: від крупинки свідомості у найдрібніших істот — зростають душі в тілах рослин та тварин. А, знайшовши тіло людини, велика можливість перед душею розкривається: перетворення на Бога!

Кожна частка Світобудови — на Ціле впливає. І той, хто зло творить, той порушує Гармонію своїм життям і ділами своїми. Він... поки що не знає, що шкоду завдає самому собі, коли шкодить іншим.

Ось, наприклад, глянемо на гілки дерева. Вони окремі, але становлять єдине в організмі цілого дерева. Ось так і всі істоти, серед яких люди, подібні до гілок у житті Цілого. Вони не помічають, що у всіх у них єдиний *Корінь*: єдине Божественне Джерело життя всього. І шкода, що чиниться нібито лише іншій істоті, є шкода для Цілого.

Ось чому Закони розвитку Цілого мають на увазі відплату болем — за зло та відплату щастям — за добро.

Так поступово Боги спрямовують душі до розуміння того, що є любов, Світло та благо.

Добррозичливість і вчинки добра та справедливості щодо всіх істот — це я вважаю основою праведного життя.

Моральна поведінка дарує нам свободу, хоча багатьом може здаватися, що це — не так.

Аморальна ж поведінка поневолює людину. Хоча спочатку вона може цього не помічати та не здогадуватися про наслідки своїх аморальних вчинків. Адже більшість із них є зло, яке створюється по відношенню до інших істот.

Може людина вважати, що обмеження, які накладаються на неї моральними нормами, обмежують її бажання жити так, як їй заманеться. І може навіть здаватися, що недотримання моральних правил дає свободу...

Але так буває тому, що не бачить людина всієї картини Цілого в Світобудові, не відчуває своєї нерозривної пов'язаності з цим загальним Цілим, малою частиною якого є кожна істота.

Повторюю, що будь-яка шкода, заподіяна іншій людині чи іншому створінню, повертається поганою долею до того, хто цю шкоду завдав. Від цієї відплати не втекти, не сховатися! Від Божественного всезнання не сховати навіть думки наші!

Безглуздо людині брехнею перед самою собою та самовиправданням прикривати свої вади та намагатися зробити не чутним голос сумління! Це подібно до того, якщо відвернутися від лиха, що насувається, вставши спиною до нього, — щоб не бачити наближення розплати, та думати, що в цьому і є порятунок ...

Навпаки — треба викривати у собі вади та їх викоринювати! Тоді — проблеми та лихо незабаром покинуть наші життя!

Таке лікування душі — лікує і тіла, і наші долі! Тільки воно — допомагає здобути щастя в житті!

Чеснота, коли вона дотримується людиною, то завчасно дбає про її здоров'я та долю, не створює в майбутньому її нещастя та хвороби!

Розсудливість — це розум, наповнений *бажанням добра* всім і всьому, аж ніяк не тільки самому собі!

Є ідеали у кожної людини: тобто, якою вона хотіла би бути. Ці ідеали можна створити справді прекрасними! І можна прагнути їх у життя втілити!

Можливо людині стати такою, якою вона хоче лише здаватися в очах інших людей. Але можна привести в гармонію у собі і зовнішнє, і внутрішнє, і це буде чесністю та чистотою!

Лицемірство є маска для інших людей. Але вона не ховає від Божественних Поглядів те, що людина прагне приховати. І вона не робить істинним те, що прагне лише показати перед іншими людьми!

Це можливо — всі душевні сили у собі привести до гармонії!

Той, хто живе в гармонії з самим собою та зі світом, приємний людям і радує Богів!

Не знаючи ж призначення життя та своїх цілей, людина подібна до бездіяльної роззяви, яка стоїть або тиняється на дорозі та нічого корисного не робить сама, але тільки загороджує дорогу іншим! Так дигає дуже багато людей по життю, віддаючись задоволенням лише для плоті. Проходять вони шлях від народження до смерті тіла, не багато одержуючи щастя від такого життя на Землі!

Коли душа знаходить правильне розуміння та мету в житті, то вся енергія, що витрачалася на марне, спрямовується тепер на головне.

Емоції та думки, в яких людина живе, а не тільки вчинки, також впливають на її долю.

Марніюча та в'януча квітка не радує нікого та нікому не цікава. Так і вічно сумні, які скаржаться на долю, засуджують інших, кволі й немічні тілами та душами — притягують до себе таким своїм способом життя, думки та емоції неблагополуччя надалі. Адже замість цього — можна змінювати своє життя та, в міру сил, виходити з порочних кіл відчаю, невдоволення, туги та страждань!

Ті, хто постійно перебуває у стані гніву та проявляють силу для насильства над іншими —

викликають страх. Немає станів душі, більш огидних, ніж гнів та страх! Їхня доля — сумна!

Духмяність ж *прекрасних якостей* душі поширюється навколо! І так само, як прекрасна квітка вабить до себе і метеликів, і медоносних бджіл, так і прекрасні душі пахощами добра та гармонії привносять у життя і своє, і оточуючих — успіх, благополуччя! Такий стан, зокрема, приваблює інших людей добра —бути поруч!

Але у долях може переплітатися багато наслідків земних діянь. Наслідки злочинів минулого можуть наздогнати душу через значний час. Так само і «ріг достатку» не обов'язково відразу починає обсипати нагородами того, хто вирішив змінити себе. Адже зазвичай минає час, перш ніж душа впевнено змінює свою нинішню долю своїми думками, емоціями та справами.

Але будь-які проблеми можна використовувати для вдосконалення себе!

Людина владна в будь-яких подіях та обставинах побачити для себе благо!

Будемо ж сприймати як уроки мудрості — будь-які свої досягнення та поразки!

... Аріадна слухала — і хвилі золотого Світла торкалися її ніжністю, любов'ю, спокоєм. Настало та зміцнилося розуміння того значення, що несли у собі слова Піфагора.

Це були не просто слова, але вони несли собою Божественні Силу та Знання!

Хто він? Яким Богам він поклоняється? Чого він хоче? Чому його так уважно слухають усі ці такі різні люди?

... Піфагор тим часом продовжував:

— Сила людини може бути направлена на те, щоб підпорядковувати собі інших. Але та сама сила може бути спрямована на те, щоб дисциплінувати свої бажання та емоції, думки та наміри.

Благочинність є вибудова всього в душі — відповідно до принципів добра та бажання добра всім оточуючим істотам.

Спробуємо подумати про це широко!

Необхідно ставитися з любов'ю не лише до батьків та дітей, дружин та чоловіків!

Але любити треба й рослини, що приносять нам їжу та дарують красу на Землі!

І птахів помістимо у свою любов, які насолоджують слух!

І всю природу покохаємо, яка так створена Божественною Силою, що все довкола дарує людині благо, якщо вона сама з любов'ю тут все вершить!

І Самого Первинного Творця, Творця всього — треба навчитися любити та шанувати!

Це є мудрий початок для того, хто шлях до добра хотів би сам розпочати прямо зараз! Рішення таке кожен може собі прийняти нині!

А наступного разу ми поговоримо докладніше про те, як це здійснити. Поговоримо — про способи, можливості та цілі перетворення душі. Зокрема, торкнемося призначення життя тут на Землі.

Розділ третій: Леонардос

Все ще під враженням від почутого Аріадна повільно зійшла сходами амфітеатру. Майже всі слухачі вже розійшлися, лише деякі обступили Піфагора та ставили запитання.

Трохи на відстані Аріадна побачила молодого чоловіка, який здався їй знайомим. Прекрасної статури, густе світле кучеряве волосся, деякі пасма яких так вигоріли на сонці, що стали світло-золотистими. Сяючі очі.

Аріадна не могла відірвати погляд, бо щось ще, напрочуд прекрасне було в ньому. Він чимось був схожий на самого Піфагора, але не зовні! Він, як і Піфагор, випромінював Божественну Енергію — чисту та сяючу...

І раптом вона згадала: це ж її друг дитинства з Афін, Леонардос!

Аріадна радісно підійшла:

— Невже це ти, Леонардосе?

Так, Аріадно! Як я радий тебе бачити! Ти стала такою красунею!

— Я теж дуже рада, Леонардосе! Ти так змінився! Я насилу змогла тебе впізнати! Ти — разом з Піфагором?

— О так, Аріадно! Я дуже змінився останнім часом — саме завдяки йому!

Так, я — разом з ним! Ми тут будуємо школу, в якій буде навчання для тих, хто Мудрості та Краси прагнуть.

Там будуть храми, де можна в тиші перебувати та слухати Божественні Откровення, також — і

будинки для всіх учнів, і амфітеатр, в якому слухатимемо Піфагора! Там будуть і доріжки вздовж моря, і місце для купання, і прекрасний сад!

Хочеш, ходімо зі мною? Я покажу тобі це все!

— Так, ходімо! Мені було дуже цікаво слухати його промову!

... Дорогою вони розмовляли:

— Розкажи: як ти познайомився з Піфагором?

... Леонардос замислився ненадовго, потім почав розповідь:

— Зараз навіть згадувати соромно... Був суд над трьома громадянами Афін. По черзі виступали оратори — на звинувачення чи на захист. Звинувачення було хибним, запропонований вирок — жорстоким. Оратор, який виступив для їх виправдання був невмілий, його висловлювання на захист обвинувачених були слабкими та незграбними. Він то червонів, то бліднув від збудження, але не міг зв'язати свої думки в стрункі докази та сформулювати істину в слова...

Ми з приятелем — за тодішньою нашою звичкою — ходили на такі збори, щоб потішитися, вправлятися в дотепності. Але ми ніколи не виступали публічно. Нас ніколи не хвилював результат, але була лише хибна насолода від відчуття власної переваги над іншими — переваги в розумі та красномовстві...

І ось, вже висміявши між собою безглуздість звинувачень, ми дошкульно висміювали і незграбного захисника.

Раптом з'явився поруч Піфагор.

Він запропонував мені виступити на захист звинувачених — виступити краще за ту людину,

яка так явно зазнавала поразки та програвала на думку тих людей, які зараз мають винести вирок.

Я спочатку відмовився, сказавши, що ця метушня навколо безглуздох звинувачень — смішна.

Піфагор відповів тоді:

— Але за цими словами — долі тих трьох людей! Невже тобі не вистачить сміливості та розуму застосувати своє красномовство для їхнього захисту?

... Він тоді зачепив мою гордість. І я виступив.

Треба відзначити, що перший мій публічний виступ був не дуже вдалим, але він мав великий успіх.

Я висміяв докази і невмілих обвинувачів, і безглузді висловлювання захисника, висвітлив ситуацію так, як її розумів. Під бурхливе схвалення всіх слухачів обвинувачені були виправдані.

Найнесподіванішим для мене була подяка того невмілого захисника, Феоріта, за цю мою промову. Його зовсім не зачепили мої гострі глузування над його виступом. Він щиро радів, що моє красномовство довело правду та врятувало людей від хибних звинувачень та несправедливого вироку!

Поруч стояв Піфагор. І мені раптом стало нестерпно соромно за все те, що я робив, красуючись перед людьми своєю дотепністю!

Мій приятель, з яким ми глузували, не зрозумів мене і — здивований зміною, що відбулася в мені, — нас покинув.

Я ж — обійняв Феоріта як друга.

Я познайомлю вас, якщо захочеш. Тепер його виступи набагато перевершують мої — красномовністю. Йому хотілося опанувати це — і він зумів.

А мене зараз тягне зовсім інше: вміння освоїти... Втім, про це ми згодом поговоримо.

А тоді Піфагор запропонував нам обом вирушити з ним.

Він розповів, що задумав створення духовної Школи, що включає громаду однодумців, — таку, де мудрість і красномовність служать Істині, де справедливість має силу, де доброта проявляється у всій своїй розкішності, де тільки зло та інші вади підлягають викриттю та знищенню. Бо вони є найбільшими дурістю та божевіллям, які можуть бути властиві людям.

... І ось — ми вже прийшли! Дивись: як тут гарно!

... Місце дійсно було прекрасним! Відкривався дивовижний вид на море, хотілося, наче птах, розправити крила — та ширяти в просторі над усією природною красою!

... Леонардос показував Аріадні майбутню Школу. Він водив її по схилу та вершині пагорба і при цьому із захопленням описував словами ще не збудовані будівлі, ще не викладені мармуровими плитами сходи.

Аріадна слухала, трохи посміхаючись. Поки що лише невелика група учнів працювала на відстані, споруджуючи басейн: щоб на шляху гірського струмка утворилося зручне місце для збирання прісної води.

— А що ж ви самі копаєтесь у землі, будуючи басейн, саджаючи сад? Чому ви самі носите ка-

міння та розписуєте стіни? Адже ви самі — замість рабів — працюєте тут!

— Ні, Аріадно: кожен виконує посильну для нього працю! Ну, а рабів тут немає та ніколи не буде! Це було б аморально, якби одна людина служила іншій з примусу, а не з бажання допомогти!

Тут — співдружність велика тих душ, які прагнуть до чистоти та Світла!

І праця будь-яка земна — власне допомагає їм у цьому!

Так, є серед нас і ті, хто — волею долі — був у рабстві. Вони були викуплені Піфагором. Причому, багато хто з них — набагато розумніші, чесніші, красивіші душею, ніж ті, хто подумки називає себе аристократами!

Ти натякаєш на мене?

— О ні! Зовсім не так! Вибач!...

... Раптом назустріч вийшов Піфагор.

Аріадна від несподіванки не знала, що сказати та як поводитися...

— Вітаю прекрасну душею та тілом Аріадну! Я радий, що Леонардос так добре про наші задуми розповів!

... А далі Аріадна вже не чула: чи говорив Піфагор чи мовчав. Та хвиля Світла, яку вона відчула під час виступу Піфагора, тут — стала Океаном Божественного Світла, Який обійняв з усіх боків і наповнив тіло всередині блаженством...

Коли вона повернулася до звичайного сприйняття світу, Піфагора вже не було поруч.

— Я нічого не пам'ятаю, Леонардосе! Було тільки Світло — скрізь: зовні та всередині мене! Що це було?

— Божественна частина в тобі готова прокинутися! Ти, як душа, готова прокинутися та осягти реальність буття. А в ньому світ предметів і людей та навіть моря і гори є лише мала зовнішня частина Великого, Прекрасного та Цілісного Творіння.

Мені проводити тебе додому?

— Не треба, дякую тобі! Я маю тепер осмислити все це — сама...

Розділ четвертий: **Рабиня**

Наступного дня Аріадна знову була на виступі Піфагора та знову бачила Леонардоса, але лише здалеку. Сьогодні вони не розмовляли.

Вона прийшла додому в глибокій задумливості через те, що з нею відбувалося тепер.

Вона все ще існувала ніби в якомусь ніжному прозорому тумані, який світився. Спокійна радість наповнювала її.

Думки немов спливали — та потім розчинялися знову. А м'яка радість не зникала ні на мить.

Що відбувається? Невже я закохалася? Але в кого: в Піфагора? Чи в Леонардоса? Чи в цей прекрасний Божественний світ, про який говорить Піфагор?

Вона намагалася переосмислити почуте: «Людина може стати Бого-Людиною, Богом!».

Чи не занадто це самовпевнено та не скромно — так думати? А якщо Боги нас покарають за таку зухвалість?

Втім, ні: не зухвалість це, а прагнення стати кращою! Адже я відчуваю, що це — правда: те, що говорить Піфагор!

Адже не раз я сама колись у дитинстві мріяла стати схожою на Богиню! І — не лише красою обличчя та всього тіла, а й щоб бути мудрою, та вершити чарівні діяння доброти!

Але то були дитячі мрії... А тут все реально! Або ... тільки здається реальним?

Ось — Піфагор каже, що в цьому полягає призначення життя людини, щоб стати Досконалим: таким, як Боги — та потім мудро допомагати всім людям!

*** * ***

У цей час молода рабиня принесла Аріадні вечерю.

Аріадна, все ще перебуваючи наче в іншому світі, зачепила рукою тарелю, яку рабиня збиралася поставити на інкрустований столик із золотими ніжками. Все, що було на тарелі, впало, забруднивши прекрасне вбрання Аріадни. Дорогі керамічні розписні чаші розбилися, золотий кубок із дзвоном покотився мармуровими плитами.

Рабиня з переляку опустилася навколішки:

— Вибачте, пані! Вибачте!

... Аріадна не була жорстока чи гордовита з рабами. Рабині зовсім не загрожувало покарання! Але вона стиснулася так, ніби чекала, що її зараз ударять.

Аріадна звикла змалку до того, що є ті люди, які зобов'язані прислужувати їй, виконуючи всю необхідну роботу, та ніколи не звертала багато уваги на цих людей ... "іншого сорту".

Але сьогодні вона раптом побачила, що ця молода та прекрасна дівчина, ровесниця Аріадни, — з її, Аріадни, провини — зараз була перелякана та розгублена! Вона стояла навколішки, не знаючи, з чого почати: чи міняти вбрання пані — чи прибирати уламки?

... Аріадна майже нічого не знала про долю Діанти: про те, що сталося в її житті, зробивши її рабинею ... І навіть не спадало на думку запитати її про це!

Аріадна нещодавно викупила її у чоловіка, який був дуже жорстокий зі своїми рабами. Діанта платила за цей порятунок особливою відданістю та любов'ю, що не було властиво іншим слугам. Але при цьому Діанта завжди була мовчазна, закрита, наче хотіла сховатися від навколишнього світу.

Аріадна поспішила заспокоїти дівчину:

— Ну, що ти так злякалася? Адже це я сама винна: я зачепила тарелю рукою!

... Вона ласкаво підняла дівчину з колін і подивилася їй у вічі, мокрі від сліз.

— Ходімо купатися в басейн! — раптом запропонувала вона та, як подругу, повела Діанту за собою.

Скинувши одяг, Аріадна, сміючись, занурила своє прекрасне тіло у прозору воду, пірнула, милуючись мозаїчним зображенням Нептуна на дні басейну.

Виринувши, вона покликала Діанту:

— Ну що ж ти? Стрибай сюди швидше!

... Коли вони вийшли із води, то були вже майже подругами.

... Цього ж вечора Аріадна хотіла дізнатися історію життя Діанти, але почула від дівчини зовсім небагато:

— Мій батько був купцем і дуже освіченою людиною. Він багато розповідав мені про далекі країни. Навчив читати, писати, рахувати. Після смерті матері він став брати мене з собою у далекі мандри.

— Ти вмійш читати та писати, але ніколи не говорила мені про це! ... Розкажи ще про себе! Що з Вами сталося?

Діанта похмурила:

— Я не хотіла б згадувати про це... Навіщо? Минулого більше немає! І мене — тієї колишньої — теж немає! Я — нікчема! Я дозволила зробити мене рабинєю, я дозволила знущатися з мене! Мені слід було вбити себе, але я тоді чомусь не зробила цього та дозволила розтоптати мою честь і опоганити чистоту! А тепер... все це вже не має значення! Я не знаю, навіщо все ще живу!

Послухай, ти більше не рабиня, Діанто! З цієї хвилини ти — вільна! Все можна почати спочатку!

... Діанта сумно похитала головою:

— Ні... Не викреслити з життя те, що було! Я не гідна свободи, чистоти та щастя!

— Не можна так говорити! Послухай: завтра, якщо захочеш, ми підемо слухати мудреця Піфагора! Можливо, ти захочеш вчитися в його Школі — так само, як я мрію тепер!

* * *

Наступного дня Аріадна оголосила всім іншим своїм рабам про те, що вони вільні без жодного викупу! І навіть виділила кожному гроші. Де-

які з них вирушили у свої землі, кілька людей по-бажали, як і раніше, залишитися в будинку Аріадни та допомагати по господарству, тому що їм нікуди й нема чого було йти.

Аріадну переповнювало захоплення від того, що вона почала здійснювати на практиці справи добра! Потім вона знайшла для Діанти одне зі своїх убрань. Коли та побачила своє відображення у дзеркалі, то навіть посмішка трішки торкнулася її губ.

Вони разом вирушили слухати промову Піфагора.

* * *

Після виступу Піфагора Леонардос сам підійшов до Аріадни та Діанти зі словами: «Піфагор сказав, що тобі та твоїй подрузі є про що поговорити з ним».

— А я хотіла тебе про це попросити! Діанті дуже потрібно почути пораду Вчителя! І ось він уже про це знає! Дива!

— Ви ще не бачили його чудес, красуні! — посміхнувся Леонардос.

... Коли всі слухачі розійшлися, Піфагор, Леонардос і дівчата розташувалися на сходах амфітеатру для бесіди.

— Нам із Леонардосом, мабуть, краще піти? — спитала Аріадна.

— Ні, мої друзі, я не скажу нічого, що вам усім не було б корисно почути. Можливо, колись ви самі будете говорити подібні слова для інших людей.

... Піфагор ніжно взяв Діанту за руку і потім почав говорити:

— Сьогодні — знаменний день у твоїй долі, Діанто! Ти можеш відродитися до нового життя — життя в Любові та Світлі! — мов Афродіта, народжена з хвиль океану!

Ти можеш почати вчитися, як скинути важкий тягар минулого! Ти можеш почати створювати прекрасне майбутнє для себе та інших!

— Як це можливо? Я не можу так швидко змінитися!

— Так, не швидко відбуваються зміни душ! Але ти зможеш відкрити нове життя для себе! Сьогодні, наприклад, ти дізнаєшся, як не засмучуватися через минуле, Діанто! Я теж був колись бранцем у персів і добре знаю, що таке — рабство!

— Ти знаєш, що я була рабинею до сьогодні? Втім, мені не приховати мою ганьбу...

А ти... Ти — великий Піфагор! — ніколи не був рабом, хоч, можливо, і був полонений! Я ж стала рабинею замість того, щоб померти!... Я дозволила знущатися над собою, принижувати себе!... Я сама дозволила втоптати себе в бруд!

— І тепер ти збираєшся до самої смерті карати себе за це? Ти хочеш взяти розпач із собою і в життя потойбічне? Ти хочеш зробити вічним свій смуток? Ти — життя прекрасне, тобі дароване Творцем, — сама бажаєш перетворити на покарання та муку для себе?

— О ні!..

— Діанто, можливо, ти могла вчинити тоді достойніше. Можливо — й ні. Тепер — все це не важливо! Дивись: ти тут — цієї миті — жива та слухаєш мене.

Минуле — нехай буде минулим! Ти більше не житимеш у ньому! Ти не повинна повертати смуток у душу спогадом про минуле!

Ти вільна: вибрати життя в минулому — або ж у сьогоденні, яке ти створюєш для себе прямо зараз!

Все те, що було, вже сплило рікою часу!

Не слід своїми думками та емоціями утримувати себе в тому минулому!

Тепер — саме цієї хвилини! — ти можеш почати змінювати себе та своє життя на краще! Немає сенсу засмучуватися про падіння та помилки, коли тобі дарована можливість їх виправляти!

Відчуй, які чудові можливості відкриваються тепер перед тобою! Все в твоїх руках! І я готовий допомагати тобі! Ти хочеш цього?

— О так!

— Тоді забудь своє темне минуле та не картай себе невизначеністю майбутнього, в якому ти ще не почала бачити Світло!

Це помилка: бачити світ похмурим, позбавленим доброти та радості! Ти не права, коли бачиш себе в цьому світі жертвою злодіянь та власних неправильних дій! Ти більше не повинна відчувати себе нікчемною, пропашою!

— Чи можеш ти навчити мене думати та бачити все те, що відбувається, інакше?

— Так, я намагаюся зараз тобі трохи відкрити Істину та показати, як це насправді. Це для того, щоб у майбутньому ти сама це знала та вчилася жити у відповідності до Істини!

Істина — це Божественна Первинна Сила, що керує всім суцим!

**Истина — це прояви Любові, Краси, Гармонії,
Мудрості, Доброти, Турботи, Досконалості!**

Истина — це і є Бог!

Я говорю не про вигаданого «бога» з якогось окремого культу та не про статую з мармуру, на вівтар до якої люди приносять жертви.

Але є реальний Бог — Всестворююча Єдина Сила!

Він — справді існує!

Він подібний до океану, який поєднав у собі безліч річок, що вливаються в нього та привносять свої води в безмежність цього океану!

Ось так само Єдиний Первинний поєднав у Собі всіх воістину Божественних, тобто, тих, які досягли Досконалості та стали з Ним *Єдине Одне* — за весь минулий час, якому немає ліку!

Бог — Велика Первинна Сила — має найвищу Мудрість і Справедливість!

Він створив Закони, за якими все розвивається у Світобудові!

Все це можна пізнати не як особливі слова, а як Реальність, тобто побачити, відчути, зрозуміти, стати невід'ємною Його Частиною!

Зараз же, спочатку, відчуй, що ти завжди оточена Світлом Його Любові!

І це Світло Божественної Любові — Воно поряд кожної секунди!

Це Світло є скрізь! Божественне Світло обіймає тебе зовні та готове заповнити тебе всередині!

Але смуток, страх, розпач, які поки що є всередині тебе, не впускають Божественну Любов влитися всередину!

Відкрийся ж любов'ю душі назустріч Любові Бога — і тоді ти сама побачиш це Божественне Світло!

Відчуй це Світло руками духовного серця! Адже ти вмєш любити!

Світло Божественної Любові готове завжди нести тебе — немов на Руках!

Це Світло може підтримувати, піклуватися, захищати від небезпеки, спрямовувати твій життєвий шлях!

У Ньому — тобі відкриється призначення та життя особисто твого, та тієї ролі, яку ти можеш зіграти на цій сцені матеріального світу для інших істот!

Для допомоги іншим ти багато чого зможеш зробити, несучи їм любов, турботу, розкриваючи ступені пізнання, — поки твоя тілесна оболонка присутня у світі предметів і тіл, який ти бачиш звичайним зором!

... Діанта відчувала себе вільною душею, що ширяє в тому Світлі, Який показував, відкриваючи Його для всіх, Піфагор!

«Любов Бога! Яке ж це щастя! — Діанта вже давно забула те, як це —бути щасливою... Але зараз — справжня Сила Божественної Любові наповнювала її!

Піфагор продовжував говорити:

— Обмийся в цьому Морі Світла! Дивись: ти — як душа — зараз вільна та подібна до Світла! І це може стати твоїм майбутнім, якщо ти цього сама захочеш! Ти можеш прямувати до Світла та стати Божественною Душею, що несе Любов для інших, що живуть на Землі!

Живи, відчуваючи цей Океан Любові! Бог любить тебе, тебе пестить, несе Своєю Силою, спрямовує!

Ти скоро навчишся так жити завжди, якщо того захочеш і здійснюватимеш на практиці прості правила, які ми вивчаємо у нашій Школі!

І ти зможеш допомагати іншим дізнатися про те, що сьогодні лише трохи відкрилося тобі!

Розділ п'ятий: **Про позитивні та негативні емоційні настрої**

Аріадна та Діанта тепер не пропускали жодного публічного виступу Піфагора.

Більше того, їм було дозволено бути присутніми на бесідах Піфагора з обраними найбільш перспективними учнями.

... Цього дня Аріадна, Діанта, Леонардос та інші учні зібралися на березі невеликої бухти біля підніжжя пагорба, на якому йшло спорудження будівель Школи.

Вони сиділи на плоских зручних для цього каміннях. Ця ділянка берега була закрыта скелями від бічних вітрів і вітру з суші. Вийшла ніби затишна тераса з видом на море. Каміння було принесено сюди та покладено учнями. Тепер цей мальничий відокремлений амфітеатр служив — у хорошу погоду для розмов Піфагора з ними.

... Вони деякий час сиділи в тиші, слухаючи лише тихий плескіт маленьких хвиль і голоси чайок.

Потім Піфагор почав говорити:

— Сьогодні я розповідав жителям Кротону про роль позитивних емоційних настроїв, які супроводжують правильні наміри.

Я говорив, зокрема, про те, що, налаштовуючи себе як душу на добрі справи, ми також закликаємо Божественну Допомогу в наші плани і таким чином, багаторазово множимо успішність своїх дій. При цьому стає можливо робити саме з радістю будь-яку добру справу — як велику, так і малу.

Важливо також розуміти, що це — неправильно: вершити справи, які повинні служити добру, водночас сумуючи чи бути в прикrostі. Адже наші неправильні емоції значно зменшують ефективність будь-якої дії!

Тепер ми з вами, мої друзі, можемо поговорити про це ширше.

Будь-яку вправу для тіла та душі, будь-яку роботу, яку ми робимо, має сенс робити, налаштовуючись на правильний емоційний стан! Це може бути виконання гімнастичних вправ, вивчення нових текстів, робота з будівництва. Це також може бути медитація.

Слід виконувати будь-яку дуже просту дію — з розумінням того, що енергетичні поля від наших душевних станів поширюються від нас зовні та наповнюють навколишній простір.

Наприклад, приготування їжі, якщо воно виконується з правильним емоційним настроєм, принесе набагато більше користі, ніж та ж дія, що

чиниться "по інерції" або з поганим емоційним станом.

Також їжа — при приготуванні її людиною в роздратованому стані — наповнюється дисгармонійною енергією того, хто її готує.

І також не буде засвоєно те найкраще, що несе продукт, якщо людина вдається до емоцій жадібності при вживанні їжі або перебуває в метушні, квапливо ковтаючи шматок за шматком.

Ці прості приклади показують те, як і за будь-якої іншої дії правильне емоційне настроювання забезпечує успішність, а невірне — перешкоджає правильному виконанню справ.

Зверну увагу, що люди багато в чому, звичайно, самі визначають події навколо себе. Адже вони, діючи, створюють щоразу якийсь фрагмент Світобудови, навколо себе, наповнюючи простір різними власними енергіями. Але вони про це звичай не здогадуються.

І думка кожна, та будь-яка емоція, та всіляка дія, та навіть слова, що вимовляються, — є частинами такого будівництва людиною навколишнього середовища для самого себе і на сьогодні, і для свого майбутнього.

Наші емоційні стани впливають також і на життя інших істот.

Тобто все, що ми робимо, краще робити саме цілком усвідомлено: спостерігаючи за своїм станом у кожний момент і регулюючи його.

... Піфагор замовк на якийсь час, дозволяючи учням осмислити вже сказане. Потім він продовжив:

— Є різні — за якостями та термінами їхньої реалізації — наміри людини.

Якщо хтось створить намір купити на ринку олію чи фрукти, то вірогідніше всього, не складно буде це виконати. Але важливо, як ця людина виконуватиме цей свій намір: з радістю та задоволенням — або як обтяжливий обов'язок.

Саме з багатьох таких ситуацій складається повсякденність, що підтримує існування наших тіл.

У такій нашій діяльності не повинно бути надмірностей та непотрібних вчинків. Інакше звичайна метушня затьмарить собою головні справи, які ми дійсно повинні робити.

Адже є в людини цілі більші!

Наприклад, ми ставимо собі за мету зробити себе-душу подібною до Богів.

Людина повинна не втрачати головну Мету свого життя — за більш дрібнішими завданнями. Якщо саме так чинити, то життєві плани — на цей день, на найближчий місяць, на роки вперед — природно та послідовно споруджуються ступенями, що ведуть до тієї головної Мети. Так поступово звичка до вдосконалення себе веде до більш успішного — в духовному відношенні — життя і самого подвижника та багатьох навколо нього, хто за його вдосконаленням спостерігає.

Подібно до того, як скульптор із брили мармуру створює прекрасну скульптуру, поступово видаляючи зайве та потім шліфуючи отриману форму, — так і людина, в співпраці з Богами, може перетворювати себе-душу, наближаючись до Ідеалу, який вона собі поставить за Мету!

Але якщо про дійсно важливу Мету ми забуватимемо через дрібні миттєві справи, то й досягти цієї Мети не зможемо.

Кожен день людина може починати так, щоб наміри її легко здійснилися. Вона може налаштувати себе-душу як — інструмент для досконалого звучання!

Як ліру можна настроїти відповідно до музичної гармонії — так і себе людина може настроїти на стан Божественного Світла та Вогню Створюючого!

Якщо чинити так, то натхнення, що отримується від Богів, наповнюватиме кожну годину наших життів!

... Піфагор знову зробив паузу. Прозора тиша огортала тих, хто сидів на березі — Піфагора та його учнів.

Аріадні навіть здалося, що в м'якому нематеріальному Світлі вона почала розрізняти прекрасні Обличчя та Руки. Потім зрозуміла: Божественні Душі наблизилися.

Піфагор знову почав говорити:

— Душа може або перебувати в тиші, або звучати у співзвучності з Божественними Душами!

Тиша — дуже важлива! Вона дозволяє здійснювати гармонізацію всього простору, який щоразу охоплюється душею.

Тиша також дозволяє відбутися єднанню душі з Божественним.

Ось — ліра. Коли вона не звучить, то ніби зберігає у собі всі звуки світу у прекрасній *тиші*.

Умілий виконавець, торкнувшись струн, створює дивовижні за красою звучання мелодії.

Так і ми можемо будь-якими своїми діями — з *тиші* — привносити у Світобудову Гармонію та Красу!

Коли наміри душі осяяні натхненням — вони реалізуються легко!

Коли ж у найближчому майбутньому ми бачимо працю важку та небажану або перешкоди нездоланні — то нас не чекатиме удача!

А іноді й так може думати людина, що справа ця зовсім нездійсненна...

Такі думки та емоції гальмують і відбирають силу, яка мала б влитися для здійснення задуманого.

Якщо ж ми налаштуємо себе на радість від праці, на силу душі, яка здолає перепони, на любов і натхнення у праці як над собою-душею, так і у справах земних звичайних — так ми вкладаємо удачу в своє життя.

І якщо наші наміри не суперечать Божественним Планам, вони обов'язково будуть здійснені!

Якщо ж десь ми помилилися в наших планах і зазнали невдачі, то її слід прийняти також із радістю: як урок, наданий Богами.

... Радість нехай наповнює життєвою силою і тіло, і душу!

Але не тільки радість ми можемо використати у емоційних настроях. Любов, спокій, доброзичливість до інших — все це множить і посилює *гармонію*, яку ми приносимо у світ! Такі наші думки та емоції активують силу душі та дають енергію для досягнення результатів!

Але треба пам'ятати і про те, що немає сенсу вкладати силу та натхнення у погано продумані плани.

Наміри наші потрібно правильно ростити в *тиші* та узгоджувати з Божественними Планами. Кожному з нас слід цьому вчитися!

Вершина ж цього — це коли тіло людини стає інструментом для Божественної Могутності, Любові та Мудрості!

... Є в динаміці Творіння два потоки: один здійснюється до Досконалості, інший — стікає у напрямку деградації, занепаду, вмирання. І важливо людині — бути приєднаною до висхідного потоку душ, що розвиваються і відчувати, що Боги готові підтримувати та допомагати.

Це легко відчуту, наприклад, у найпростішій вправі, яку ми можемо виконувати щоранку:

Давайте встанемо. Відчуємо, що ми оточені з усіх боків прекрасною Світобудовою — Божественним Творінням! І будемо посилати любов усім і всьому!

Відчуємо кожен у собі простір духовного серця, де народжується любов, і почнемо посилати цей стан вперед.

Відчуваємо, що чим більше ми вилили своєї любові, тим більше ми наповнюємося Любов'ю Божественною — як Силою, що входить в духовне серце ззаду з *Глибини*.

Своїм даруванням любові ми занурюємося в Ріку Божественного Світла, що протікає крізь наші тіла, зцілюючи та перетворюючи їх.

Так ми входимо в світ Божественний! У Ньому ми можемо жити разом із Божественними Душами! У них — вчимося і далі дарувати Любов!

... Повторимо цю вправу у всіх напрямках: вправо, назад, вліво, вниз і вгору.

Виконуючи це, ми можемо саме реально пізнавати те, як душа, яка дарує чисту та безкорисливу любов, входить у простір, де живуть Божественні Душі.

І можемо ми вчитися — своїми зусиллями дарування любові — зливатися зі Струменями Ніжності Творця, які тихенько та плавно несуть Любов у Творіння.

А потім ми зможемо навчитися входити в Злиття з Великою Силою Божественного Світла, а пізніше — і з Творчим Божественним Вогнем!

Тоді будь-який намір душі здійснюватиметься Силою Всезагальної Всесвітньої Любові!

Розділ шостий: **Зцілення хлопчика**

Через деякий час Діанта попрохала дозволу залишитись у будівлі Школи Піфагора на кілька днів, і їй це дозволили.

Аріадна, звісно, теж погодилася з цим. Їй і самій не хотілося розлучатися з великим Мудрецем ні на мить! Але Піфагор сказав, що буде краще, якщо вона поки що поживе у своєму будинку та приготує його для прийому гостей Школи, які незабаром прибуватимуть. Адже поки що повністю збудований був лише один із будинків і розмістити там усіх охочих — досить складно. Тому всі, хто з Кротону, проводять день у навчанні та роботі в Школі, а на ніч вирушають до себе додому.

* * *

Аріадна йшла до будинку звичною дорогою і в той же час продовжувала залишатися в просторі

Світла, в якому Піфагор жив, говорив, і вчив їх перебувати.

Сонце, що заходило фарбувало предмети навколо теплим золотим світінням, роблячи все настільки гарним, що це здавалося навіть трохи нереальним.

Адже й раніше бачила Аріадна, як гарно заходить сонце, але ніколи раніше вона не відчувала такого захоплення від такої гармонії та краси природи!

Світ ніби весь змінився від тих змін, які завдяки початковим урокам Піфагора відбулися в ній самій! Він тепер став відчуватися прекрасним, наповненим радістю та красою! Життя мало тепер мету та сенс — і Аріадні здавалося, що щастя хлюпається та розливається всюди навколо, що можна його жменями розкидати із серця, як насіння любові, або випромінювати, як це робить зараз сонце, даруючи всьому-всьому своє світло! Було відчуття, що крила вирости за спиною, і варто тільки відштовхнутися від поверхні Землі і можна злетіти!

А варто їй подумати про Піфагора — і вона бачила його обличчя, яке складалося зі Світла. Це був не такий собі образ, який можна згадати, думаючи про якусь людину. Але це було власне живе, рухливе обличчя, яке світилося! Його погляд проникав у душу та бачив кожну емоцію та думку Аріадни...

Це — вже занадто! Це — якесь марево! Варто було Аріадні так подумати — і обличчя Піфагора зникло зі сприйняття, ніби він не наважувався втручатися в її життя, якщо вона цього не хотіла

сама. Світ — відразу ніби посірів... Чи... це просто хмара набігла на сонце?

"Вибач! Мені подобається, коли ти — поряд! Але це — так незвично та несподівано!" — подумки промовила Аріадна. Знову сонце осяяло золотим сяйвом усе навколо, а Аріадну наповнили Спокій та Любов.

* * *

Наступного дня Ференіка знову відвідала Аріадну:

— Ти обіцяла розповісти про Піфагора? Ти слухала його промови всі ці дні, що ми з тобою не бачилися?

— О, так!

— І що ти думаєш про нього?

— Не знаю, як тобі сказати... Я ніби поринаю в море Світла... І мова його звучить подібно до музики та проникає в душу до найпотемнішої глибини! Він розповідає про найважливіше для всіх людей!

— Чи закохалася ти в нього, чи що? Адже, кажуть, прекрасний він немов сам Аполлон, що зійшов із Небес! А тим часом, йому вже багато років, і він бував у далеких країнах і всі вчення вивчив. І навіть міркують люди так, що вічним життям Богів він наділений! Все це — правда чи вигадки?

— Ти слухатимеш сьогодні мої розповіді про нього, Ференіко, чи сама розповіси мені все про Піфагора? — з посмішкою промовила Аріадна. — Втім, я знаю, яка новина зможе змусити тебе помовчати трохи: я зустріла там мого друга дитинс-

тва, Леонардоса, і він — один із близьких учнів Піфагора!

— О! Розкажи скоріше: у кого з них ти закохана? Ти так сяєш щастям, що погляду від тебе не відірвати!

— Закохана? Але це інше, неземне щастя охоплює та несе в захмарні висоти світів Божественних! Я тепер люблю весь цей світ, квіти, дерева, гори, море зі смарагдовими хвилями, чайок що ширяють над морем! Я люблю Леонардоса та його друзів зі Школи Піфагора! Я люблю Піфагора, який розкрив для мене все це неймовірне щастя життя та вдосконалення душі!

... Аріадна почала розповідати Ференіці те головне, що зрозуміла, дізналася за останні тижні та що так змінило її життя...

Правда, Ференіку більше цікавили подробиці про взаємини Аріадни з Леонардосом: про те, чи він освідчувався в коханні Аріадні, чи цілувалися вони вже чи ще ні?..

* * *

У цей час зовні пролунав шум і вигуки натовпу. Повз будинок Аріадни промайнули кілька колісниць. Візники п'яними голосами кричали щось про перемогу... Вони з гуркотом промчали повз. Шум колісниць, що віддаляються, іржання коней вже майже затихли...

Але тут захоплені крики натовпу змінилися зляканими вигуками.

— Там щось сталося, потрібно подивитися: може, ми зможемо допомогу надати! — промовила Аріадна.

Вона підвелася та швидко пішла через сад до воріт. Ференіка попрямувала за нею, намагаючись утримати подругу:

— Ти сказала, що відпустила своїх рабів! А якщо там небезпечно — хто захистить нас?

... Майже навпроти воріт скупчилися люди навколо збитого колісницею хлопчика років десяти-дванадцяти.

Він сильно постраждав, очевидно було багато переломів, дитина була непритомна.

— Ми послали за лікарем, але везти чи нести його далеко в такому стані — не можна!

Аріадна запропонувала:

— Давайте перенесемо його до мого будинку, тут поряд!

Четверо чоловіків, уклавши хлопчика на плащ, віднесли його в будинок Аріадни та потім, вирішивши, що тепер вже від них нічого не залежить, розійшлися.

Ференіка збуджено голосила:

— Що ми з ним робитимемо? А якщо лікар не допоможе — та він помре? Ми навіть не знаємо, хто його батьки! А цей негідник, який збив дитину, він навіть не подумав зупинитися!

... Аріадна майже не чула подругу. Запитання про те, що їм робити, вона зараз адресувала Піфагору: тому сяючому образу його, який тепер могла бачити.

.... Піфагор увійшов до будинку за кілька хвилин. Аріадна і не наважувалася запитати, як він зумів опинитися на цьому місці так швидко: чи Боги заздалегідь привели його, чи є інші способи керувати простором і часом?

Піфагор обійняв весь простір своїм ніжним спокоєм:

— Що тут трапилось, Аріадно? Тобі потрібна моя допомога?

... Аріадна показала на лаву, куди поклали скалічене тіло хлопчика:

— Його збила колісниця...

— Тепер, подруги, заспокойтеся, йдіть у сад чи сядьте ось там, і не майте більше страху, тривоги та думок про біль та смерть! Все буде добре!

Аріадна та Ференіка тихо сіли подалі в кімнати, в кутку.

Протягом деякого часу Піфагор зцілював понівечене тіло дитини, відновлюючи до здорового стану переламані кістки.

Закінчивши, він підійшов до подруг і сказав, звертаючись до Аріадни:

— Він буде живий та здоровий! І не стане калікою! До завтра він має спати. Але, якщо ти взялася за його порятунок, тобі доведеться трохи взяти участь у його долі, Аріадно! І мені тепер того ж не уникнути!

Піфагор ласкаво погладив Аріадну по волоссю.

— Не хвилюйся: все це — на благо! Я дуже радий, що ти здогадалася та зуміла покликати мене!

... Потім він звернувся до Ференіки, яка все ще не могла отямитися від чудес, що відбулися на її очах:

— Я радий вітати тебе, Ференіко! Ти могла б навчитися керувати вогнем, що горить у тобі так яскраво та так пристрасно!

Ще, прошу тебе, мила базіко, нікому не розповідати подробиці про те, що тут сталося. Інакше наша Школа стане місцем паломництва всіх недужих. А зцілювати повинні ми нині не тіла, а душі людей! Ми повинні вчити їх зберігати та творити гармонію в житті, в якому не буде місця хворобам!

* * *

Лікар прийшов до будинку Аріадни, коли Піфагора там уже не було. Він потів від денної спеки та бурчав, лаючи погоду та дитину, яка ж — все одно, помре!

Аріадна зустріла його словами:

— Дякую вам і вибачте за те, що потурбували! Але хлопчик лише втратив свідомість. Люди злякалися, що в нього зламані кістки, але зараз уже все добре! Ваша допомога не знадобиться!

... Коли лікар почув від Аріадни, що хлопчик лише втратив свідомість і отримав кілька синців, він так розлютився, що лише велика винагорода дозволила йому заспокоїтися та примирила його з усім, що сталося.

Розділ сьомий: **Про дарування Істини**

Хлопчик Нікос після зцілення його Піфагором, став часто бувати в будинку Аріадни. Аріадна з Діантою почали навчати його писати та рахувати.

Незабаром до Нікоса приєдналося ще кілька інших дітей, заняттям з якими тепер відводився особливий час. Це був чудовий досвід дарування знань іншим!

Заняття з дорослими в Школі теж знаходили нові грані.

Спільнота духовних учнів і однодумців Піфагора поступово зростала.

Тепер вже мали місце уроки та лекції не лише самого Піфагора, а й його старших учнів. Ті, хто пізнали багато чого, пояснювали новачкам моральні заповіді та правила гармонійного буття, можливі для кожної людини. Це допомагало багатьом вступити в нове життя — життя Спільноти піфагорійців.

Для Аріадни це було так чудово — відчувати себе частиною духовної Єдності людей, які прагнуть жити в любові, чистоті, гармонії з Божественними Законами Світобудови!

Продовжувалося і будівництво будинків Школи.

Декілька старших учнів уже вирушали на виступи перед людьми в інших містах-полісах і в невеликих поселеннях. Вони розповідали про те, що дізналися від Піфагора та про саму Школу. Серед них був і Феоріт, друг Леонардоса.

Але після першого такого свого виступу він повернувся дуже засмучений.

Він сидів біля моря один. Краса, спокій та велич, що оточували його, не втішали його зараз.

Аріадна побачила це та наважилася підійти.

Вона стала позаду та дозволила м'якому потоку сердечного світла та любові пролитися крізь тіло та розлитися над простором. Легкі блакитні

хвилі прибою, золотий пісок, сяйво сонця! Гармонія та краса в прозорому повітрі поєдналися з ніжністю душі.

Феоріт відчув її ніжну присутність і обернувся до неї. Він сказав:

— Ти прийшла втішити мене, прекрасна Аріадно? Дякую тобі, але я не заслужив твоєї допомоги та співчуття... Я не достойний бути учнем Піфагора: я не впорався з дорученням...

— Та що сталося?

— Я так хотів розповісти всім тим людям про справжні знання, а сам налаштував їх вороже. Мої слова не зрозуміли. Люди зненавиділи все те, чого я хотів навчити їх! У мене кидали каміння, гнілі фрукти, грудки глини та бруду... Ті люди висміювали Істину — і я був тому причиною!

Адже раніше я вже виступав перед новими учнями Школи, розповідав їм про майбутнє!... Все виходило! І я був упевнений, що так само вдало пройдуть мої бесіди з людьми, які ще не думали про Бога та чесноти.

Я казав їм про необхідність прагнення не до слави, насолод, багатств і влади в цьому такому короткостроковому земному житті — а до досконалості душ! Але вони мене майже не слухали. Їм було це не цікаво!... А коли я заговорив про хибні вірування, то багато хто наповнився ненавистю до мене за те, що я викривав «богів» несправжніх і говорив про даремність і злочинність тих кривавих жертв, які вони підносять на вівтарях.

... У цей момент до них підійшов сам Піфагор. Він був у простому білому лляному одязі. Рухи його були плавними. Його погляд був сповнений такого розуміння всього, що одразу стало очеви-

дно: немає необхідності розповідати йому про те, що сталося, він і так все знає! Його спокій та доброзичливість були особливими: немов величезне незриме, але дуже виразно відчутне поле Прозорого Спокою оточувало його тіло та всіх, хто був поруч. Він заповнював собою простір довкола.

Піфагор сказав:

— Не засмучуйся, Феоріте, повідай сьогодні всім нашим друзям про те, що було. Помилки ці твої допоможуть усім бути обачнішими при виступах перед народом. І це принесе велику користь всім! Нехай це стане темою нашої спільної сьогоднішньої бесіди!

Зрозумій, наскільки це важливо та, не соромлячись, повідай про все, що було!

— Так, я сьогодні ясно зрозумів, що потрібно, виступаючи перед людьми, пам'ятати не тільки про те прекрасне та досконале Знання та говорити про Нього — але бачити, відчувати та розуміти всіх тих, хто слухає. І, якщо відчуваєш їхні думки, то можеш говорити з ними про благо на посильній для їхнього розуміння мові. А також — оминати те, що поки що їм буде не зрозуміло. Я усвідомив, що розширювати пізнання інших людей необхідно поступово, захоплюючи їх, а не викриваючи та критикуючи.

... Піфагор підбадьорливо обійняв Феоріта за плечі:

— Ти вірно зрозумів усе, мій друже! Ходімо!

* * *

Піфагор, Феоріт і Аріадна піднялися до вже зведеного на пагорбі Храму Любові, де часто нині відбувалося багато розмов Піфагора з учнями,

поки будівництво великого амфітеатру для виступів ще не було завершено.

Це була кругла біла будівля з колонадою по всьому колу, що підтримувала купол. Внутрішнє місце храму розділялося чотирма дуже широкими двостулковими дверима. У хорошу погоду ці двері були відчинені та вся начинка храму була наповнена світлом і відчуттям простору. Стіни майже не сприймалися. У холодну ж або вітряну погоду можна було закрити двері та запалити світильники. І тоді теж відкривався нематеріальний Простір зі Світла та Тиші.

У цьому храмі можна було усамітнюватися для медитацій, для бесід із Божественними Душами або для роздумів. Тут часто проходили посвячення нові учні, тут же сам Піфагор нерідко проводив свої уроки.

... Коли старші учні зібралися, Феоріт розповів у подробицях про свою подорож та невдалий виступ перед людьми.

Піфагор додав:

— Ще одна помилка була в тебе, мій друже...

Коли ти викривав «вигаданих богів», то Світло Істини, яку хотів ти донести до тих, хто слухав тебе, було затьмарене твоїми емоціями засудження та гніву. Ти не помітив цього в собі, вважаючи за праведне своє обурення невіглаством і жорстокістю тих людей.

Мова викривача буває іноді доречною при покаранні лиходіїв, але й тоді в ній не повинно бути ненависті.

Ти виявився схильний до пристрасності та не звернув увагу на те, що втратив гармонію в собі.

Але будь-яка негативна емоція породжує відгук у просторі так само, як і будь-яка позитивна емоція.

Твій гнів із приводу примітивних обрядів і жорстоких «жертвоприношень» образив їх. Бо будь-яке обурення викликає обурення у відповідь, а зовсім не співчуття до невинних тварин, кров'ю яких червоніються вівтарі. У результаті тобі не вдалося викликати в тих людях співчуття та розуміння, які могли б послужити пробудженню моральності.

І люди, що слухали тебе, сприйняли все це як ненависть та зневагу до них самих і до всього того, у що вони поки що вірять та чому поклоняються. Вони сприйняли це як осуд їхніх переконань, які вони звикли шанувати в якості праведних.

Але ж вони не знають поки що іншого! ... А знання, про яке ти їм прагнув розповісти, зазвичай не проникає відразу в розум і душі від сказаних слів. Знання приходить поступово — починаючи з довіри, а згодом і через особистий досвід.

Ти ж спостерігав неодноразово, Феоріт, що є можливість володіти настроєм слухачів, спрямовуючи їх захоплення, бажання чи ненависть у певне русло для досягнення запланованого результату. Але нам не слід пригнічувати волю людей навіть заради благих цілей! Потрібно поступово пробуджувати совість, доброту та справедливість в душах! Ти ж — несвідомо та необережно викликав у них ниці емоції. І ті емоції виявились спрямованими на тебе самого. Тому тобі було вказано на твої помилки.

Сумно це, але набагато легше збуджувати натовп через сильні ниці емоції, наприклад, емоції страху, гніву чи спрагу матеріальної вигоди. Це

ніби зіштовхнути камінь із гори, і він своїм падінням викликає обвал. Таким обманом оратори часом маніпулюють людьми, закликаючи їх на військові походи, обіцяючи багату здобич або говорячи про необхідність завдати попереджувального удару, щоб уникнути кровопролиття на своїй території...

Наскільки ганебне подібне використання свого вміння переконувати інших — це мені не треба вам пояснювати!

Піднімати ж слухачів до сприйняття воістину мудрого та морального Знання потрібно поступово. Це подібно до того, як зводиться храм: камінь за каменем, сходинка за сходинкою.

Але доводиться бути особливо прозорливими, коли говоримо про питання віри. Так, не просто це: змінювати погляди людей, пробуджувати здатність до роздумів і розрізнення, запалювати в душах любов і прагнення до Істини, причому робити це — без насильства над розумом і душами.

Не варто дарувати людям нерозумним — одразу всю повноту Знань про Божественну Світобудову.

Якщо людина вже має силу, але не знайшла ще здатність до розуміння, то критика того, у що вона вірить, викличе в неї у відповідь лише ненависть, яка може вилитися в агресивні дії та злісні емоції! Така людина почне мстити «богам, що її образили»... І це ускладнить її долю та може призвести до сумних подій.

Якщо ж віра наївної людини — у її «божество», хай навіть вигадане, була заснована на емоції любові, то жорстоко викриваючи та критикуючи,

висміюючи те, чому вона поклоняється, можна зруйнувати в ній любов і завдати марного болю.

Ось тому нам слід дуже акуратно розповідати про Вищі Істини людям, які ще не можуть сприйняти їх у всій повноті!

Давайте будемо пам'ятати про правило: «Не порушувати Гармонію Цілого!».

Підштовхуючи насильно людину йти до Світла — так ми викликаємо в неї лише опір. І замість того, щоб спрямуватися до любові, вона почне витратити сили на протистояння Істині.

Ось скільки дуже важливого сьогодні прозвучало завдяки Феоріту!

Подякуємо ж йому, бо вміти щиро та відкрито розповісти про свої помилки та невдачі — це величезна перемога на духовному Шляху!

Але я маю продовжити, щоб кожен, а не тільки Феоріт зрозумів, що невдачі не повинні зупиняти нас. Вони, навпаки, можуть робити нас мудрішими!

Як би не було складно розповідати про Істину людям, ми це будемо робити! Це важливо! Для цього ми і вчимося, для цього наша Школа існуватиме у віках! Ми будемо це робити навіть тоді, коли ми більше не будемо тут у тілах, а лише Сяйвом Божественних Душ направлятимемо Своїх послідовників!

Адже на цій планеті і раніше були цивілізації... Одні — розвивалися, а інші — деградували, коли зарозумілість і владолюбство правителів брали гору над скромністю та доброзичливістю! І тоді підвладні їм народи поринали в невігластво на багато століть.

У Єгипті я бачив багато свідчень про досягнення цивілізації в Атлантиді та читав деякі записи про причини її загибелі. І висновок був мені зрозумілий.

Ми повинні прагнути створити життя для всієї людської спільноти, засноване на Божественних Законах Гармонії, Миру та Процвітання!

Є прості поняття добра та справедливості, доступні для розуміння всім людям. Наприклад, жодна мати та жоден батько не хочуть страждань, лиха, загибелі для своїх дітей у кривавих бійнях воєн... Усі люди хочуть щастя, миру, кохання, благоденства! Всі люди можуть зрозуміти, що бажане може виникнути в людській спільноті, тільки коли майже кожна людина нестиме в собі доброчинність і гармонію, втілюючи їх у життя.

І все ж таки, історія людства в останні століття пишеться кривавим літописом перемог і поразок. Адже це жахливо! А люди вважають це... — нормою! Багато хто навіть пишається тим, чого мали б соромитися!

Жерці різних культур виправдовують це легендами про те, що, нібито, навіть «боги» воюють між собою... Люди забули про те, де справжня історія підмінена казками про пантеон «божеств»... з сумнівними властивостями!

А це свідомо вершилося правителями — для влади над народами! Протягом століть вони приписували «богам» людські ниці якості! Так створювали хибні міфи, називаючи «богами» тих, кому належала влада у суспільстві! І це слугувало виправданням вад у людському суспільстві, якщо нібито не позбавлені вад навіть «жителі Олімпу»...

Але всі перекази такого штибу — це лише відлуння про падіння тих душ, які свою силу використовують для влади над іншими...

Таке й сталося в Атлантиді. Величезні знання та вміння були підпорядковані нищій людській природі та деградували до рівня чорної магії. І це призвело до трагедії, величезної катастрофи самої Атлантиди, а також потопів та руйнувань по всій планеті.

Щоб подібне не повторювалося в історії Землі, нам важливо розповідати людям про Закони Світобудови та проповідувати любов і добротність!

Ми поступово пробуджуватимемо в людях прагнення до життя в суспільстві гармонійному та творчому, заснованому не на егоїзмі, владолюбстві та пошуку вигоди, а на доброзичливості та любові!

Чи це можливо? Так можливо!

Згадки про те, що такі цивілізації існували раніше, також містяться в стародавніх манускриптах, які я бачив і в Єгипті, і в Вавилоні. Деякі записи — такі давні, що їх уже не можуть прочитати жреці, бо забуті мови та тайнопис тих народів.

Але у тих, хто йде до Світла, завжди є можливість отримувати Знання безпосередньо зі Скарбниці Духа. Тут Вищі Знання — збережені та не знищені, не втрачені. Їхніми Хранителями та Дарувальниками є Божественні Душі, які досягли Єдності у Божественній Всесвідомості. Але доступ до цих Знань знаходить кожен у міру очищення та розвитку себе-душі.

Тільки любов і мудрість, що зросли в душах, відкривають подвижникам кожен наступну сторінку в цій нескінченній Скарбниці вищого пізнання!

Ось цьому і будемо продовжувати присвячувати наш час у навчанні.

І мені хотілося б, щоб кожен з нас був взірцем для всіх людей у своїй поведінці, словах і навіть думках!

Навіть мала частка — своїми змінами — впливає на Ціле, на весь Світ.

Я хотів би нині, щоб ви, мої друзі, відчули, як все взаємопов'язане в Світобудові — з кожним із нас.

Стан кожної душі, її емоції та думки, вчинки, навіть незначні, навіть просто наміри зробити ці вчинки — все це дуже значуще!

І кожен з нас — у відповіді за той внесок, який він — своїм життям — вносить у розвиток всього в Безмежності Цілого!

І це відбувається кожної миті!

Це подібно до мелодії, яка складається зі звучання багатьох інструментів.

І кожен з нас може усвідомлено вносити в Еволюційний Процес гармонію та узгодженість — або дисонанс.

Якщо людина досягає Злиття зі Світлом Світу Божественного, то навіть сам факт її життя, сам стан того, хто Осягнув Єдність, вже змінює простір і служить прикладом людям, навіть якщо така людина спеціально нікого нічому не навчає.

Але той, хто отримав Знання та Світло, має природну потребу ділитися тим, чим володіє!

Коли Божественне стає єдиним з тими душами, які досягли Його, то цей дивовижний блажен-

ний стан Сяючих Душ — потужно впливає на всю Світобудову! А Знання, що відкривається таким Подвижникам — Вони мудро дарують тим, кому воно в даний момент необхідне!

... Піфагор замовк. Потім він узяв ліру та під легким дотиком його пальців народилася чудова мелодія. Розуміння про Істину приходило в медитації, в яку поринули всі, хто слухав Піфагора.

Потім музика затихла. Залишилася Тиша, в якій були Любов та усвідомлення Бога!

Розділ восьмий: **Танок Діанти**

Аріадна та Леонардос стояли неподалік від огорожі з кипарисів і різних густих квітучих кущів, які по периметру охоплювали всю територію Школи. Вони розмовляли. Піфагор учора сказав Леонардосу, що чекає сьогодні на нового учня та попросив Леонардоса його зустріти.

— Невже він знає, коли чисті душі шукають допомоги? — спитала Аріадна.

— Так! Але сьогодні для мене це може бути випробуванням на розпізнавання. Адже скільки бездіяльно-цікавих і захоплених лише розмовами про дива Піфагора залучаються сюди!

... Незабаром високий темноволосий юнак підійшов до них:

— Чи тут Школа великого Піфагора?

— Хто вам розповів про це і про Піфагора?

— Я чув, як виступав юнак на ім'я Феоріт! Мені захотілося вступити до цієї школи. Він був

таким неповторним оратором! Ніколи я не бачив такого: його промову не прийняли слухачі, його намагалися заглушити невдоволеними вигуками, закидати гнилими фруктами... А він продовжував, будучи абсолютно впевнений у своїй правоті! Він так багато нового розповів про Бога! Мені захотілося побачити та почути самому його Вчителя Піфагора! Це можливо?

— Так, завтра Піфагор виступатиме перед жителями Кротону. Приходьте!

— Але ж я не знаю тут нікого! Можливо, ви підкажете мені, де це буде, і де можна зупинитися не надто багатому мандрівнику? У тавернах тут, мабуть, дуже галасливо, там випивка вина є природньою. Чи можливо, щоб дозволили зупинитися в самій Школі? Мене звать Кондратос.

— Я проведу Вас у будинок одного з наших друзів. Там на Вас буде чекати гідна гостинність. Мені дуже радісно, Кондратосе, що Ви пройшли далеку дорогу, щоб учитися! Зараз зовсім не багато людей вирушають у мандрівку з такою піднесеною метою!

Колись слова Піфагора стануть уроками для багатьох людей! Хтось із них використовує ці знання лише як інформацію про числа та вимірювання, про закони музичної гармонії чи «золотий перетин» у пропорціях в архітектурі. Але хтось інший стане практикувати більше!

Ми всі, включаючи Феоріта, поки що тільки шукаємо слова, щоб дарувати ці знання людям!

Ходімо, наш новий гостю!

Аріадна! До зустрічі завтра на виступі Піфагора!

* * *

Наступного дня рано-вранці Ференіка прийшла в будинок Аріадни в сум'ятті думок та емоцій:

— Мені треба поговорити з тобою, люба Аріадно! Без цього я просто помру або збожеволю!

— Звичайно, Ференіко! Ходімо та сядемо в саду біля фонтану. Там — і тиша і краса квітучих дерев, і м'який шепіт струменів води! Все це допоможе тобі заспокоїтись!

— О ні! Мене зараз ніщо не зможе заспокоїти та втішити! Про це я маю розповісти!

Мій Катерій — він покинув мене! Уявляєш? — він одружується з іншою! Як таке можна було припустити?

Він — нікчема! Він сказав, що тепер усе скінчено між нами! Так, я йому приємніша, ніж та, але він має намір одружитися з багатою!

Підступність! Низькість! Він насмілився мене зрадити так підло!

Улюблені та милі красуні отримують слова захоплення і дарують цим невдячним себе цілком... А одружуються вони — на знатних та багатих! Яке віроломство!

Очевидно, що він зі мною тільки бавився! А казав, що любить!

Тепер мені, що, теж треба прийняти обітницю, стати Піфагорійкою — та більше не думати про щастя в цьому світі!

— Ференіко, ну що таке ти кажеш?! Твій розум, мабуть, справді помутнів від бурі твоїх емоцій!

Все в житті — зовсім не так, як ми вважаємо, коли ми засмучені або в гніві! Ти гáряче та з образою думаєш сьогодні!

Невже ти вважаєш, що лише нещасні, непоказні зовні, ображені чи бідні люди шукають притулку для себе на духовному шляху?

Все зовсім навпаки: до Піфагора приходять, як правило, ті люди, які вже досягли в цьому земному житті та шукають вищий сенс нашого буття! Нещодавно до нього приїхав мудрець і цілитель, якому вже чимало років, він старший за самого Піфагора. І він просив дозволу стати учнем. І Піфагор його вчив, щоб той міг посвячувати своїх учнів у своїй країні! Звичайно, поки що про Школу Піфагорійців знають не багато. Але настане час — і про Вчення Піфагора дізнаються люди повсюди!

Спробуй вгамувати зараз все своє обурення та заспокойся, подихай глибоко, на струмені водні поглянь — і вислухай мене!

Піфагор вчить нас негайно опановувати себе, коли насуне буря руйнівних емоцій!

Спробуй тепер подивитися на все, що сталося, трохи ніби збоку! І ти побачиш у цьому благо, а не причину для смутку!

Дивись: адже якби твій поклонник одружився з тобою, а потім став нехтувати, то було б набагато гірше! Чи не так?

І невже тобі самій ще не набридли всі ці дні та ночі, наповнені тільки плотськими насолодами, вином і частуваннями? Всі ці задоволення такі короткі та швидко минають! Невже ти ніколи не мріяла про щастя більше? Невже ти вважаєш найвищим для життя людини — насолоджуватися всім, що можна отримати від тіла?

Чи хочеш, щоб з тобою поговорив Леонардос про непорушні істини та сенс наших життів? У нього це стало дуже чудово виходити! А мене —

ти ледве слухаєш, поглинута своїми переживаннями! Він розповість тобі про Школу, про те, чого ми можемо навчитися, щоб життєві проблеми не ставали для нас трагедіями, щоб ми зуміли вибрати найвищу мету для наших життів!

— А ти не ревнуватимеш?

— Ти смішиш мене, Ференіко! Зовсім не всі взаємини людей мають підставу на пристрасних закоханостях, образах та ревнощах! Але є співдружність усіх нас Піфагорійців!

Це не означає, звичайно ж, що не може бути між нами кохання двох та одруження. Але є й інші прояви любові! І серед них — любов до Вищого, до Божественного!

... У цей час із сповитої виноградом галереї до фонтану вийшла Діанта.

— Пробач, Аріадно! Я не знала, що ти не одна... Я після...

...Аріадна зупинила Діанту:

— Ні ж! Ти не перервала нашу розмову! Ми раді почути тебе! Ти хотіла щось сказати?

— Мені хотілося ще раз спробувати танок.

... Аріадна звернулася до Ференіки:

— Діанта сьогодні показувала мені свій танок. Ти хочеш, щоб вона станцювала його для нас обох? Це так чудово!

... Діанта трохи соромливо промовила, звертаючись до Ференіки:

— У мене склався танок, який я хотіла б показати завтра Піфагору... Начебто народилася розповідь душі, яка нині прокинулася! Вона — про квітку, яка розкривається назустріч сонцю, та про душу, що розквітає у світлі та любові!

Тут поруч є ставок, у який було посіяне насіння лотоса. Це насіння спеціально привезли для Піфагора з Єгипту. І вчора розпустилися перші три квітки! І над водою з'явилися ще кілька бутонів, що поки не розкрилися! Вчора я милувалася ними... І це здалося мені історією мого життя.

З інших земель я потрапила сюди та була нещасна в темряві подій, що оточували мене... А потім, завдяки Піфагору, — сталося диво! Ось так, як квітка лотоса, я прокинулася до світла та до життя справжнього!

Маленьке насіннячко зберігає у собі велику силу, щоб стати квіткою! І можна відчути себе подібним до насіння та дозволити статися новому народженню, що перетворює.

Коли трапляється пробудження сили життя, то насіння починає проростати. Воно поступово тягнеться до світла. Паросток, долаючи шар ґрунту та товщу води, спрямовується вгору. А потім — бутон розкривається над поверхнею. І пелюстки оголюють ще більш прекрасніше і ніжніше серце квітки.

Бажаєте, щоб я станцювала для вас?

— Так, ми з задоволенням подивимося! Може, твій танок відверне мене від сумних думок! — відповіла Ференіка.

Аріадна доповнила:

— Діанто, принеси, будь ласка, ліру — і я спробую доповнити твій танець музикою!

... У той час, поки Діанта ходила за музичним інструментом, Ференіка запитала:

— Це твоя колишня рабиня? І вона тепер тобі — подруга?

... Аріадна задумалася на кілька секунд, підбираючи слова для відповіді:

— Не варто ставитися до людей зверхньо, як і підлабузливо дивитися на них знизу вгору!

Піфагор нас учить: не слід дивитися на людей зверхньо! Це принижує інших і породжує самовдоволення та зарозумілість! І не слід дивитися на інших знизу вгору: це послаблює власні сили душі та створює кумирів.

Розумно бачити людей із розрізненням їх, але також із любов'ю та повагою.

Спробуй і ти це зробити — і справжня простота в сприйнятті життя відкриється тобі!

Наприклад, твій Катерій: він поки що не хоче змінювати себе... Прийми цей факт як неминучість — і відпусти його йти його власним шляхом!

Дивись: — ось Діанта! Зараз більше немає її тяжкого минулого! Більше немає тієї мовчазної рабині, яку ти бачила раніше! Вона — така прекрасна! І стати такою їй допоміг Піфагор!

Зараз Діанта розповість про це у своєму танці без слів. І ти побачиш те, що відбувається з душею, коли вона прагне розкритися подібно до прекрасної квітки! Так народжується, розквітає та пахне внутрішня краса!

... Діанта принесла ліру.

Аріадна почала тихенько награвати мелодію. Звуки народжувалися під тонкими пальцями. Як маленькі бульбашки повітря піднімаються вгору з води — так і звуки ліри заворожували та підносили душі у світи Прозорого Світла та Ніжної Гармонії...

Ференіка мимоволі піддалася музиці, яка зачаровувала та заспокоювала...

... Спочатку Діанта опустила на коліна, схиливши голову, — ніби перетворилася на нерухому статую, подібну до каменю. І поступово у цій нерухомості народився рух. Спочатку він був трохи помітним. Одна рука, неначе паросток, повільно ворухнулася та піднялася вгору. Потім друга. Потім гнучким рухом рвонулося вгору та затремтіло під ніжні звуки ліри все тіло...

Руки Діанти, рухи ніг і тулуба — все злилося в чарівності танцю...

Вона зачаровувала своєю грацією та тією історією, яка символічно розгорталася у танці. Немов гнучке стебло з бутонем, трохи погойдуючись у товщі води, зростало та тягнулося до світла. А потім бутон пробився крізь воду, та над поверхнею води почала розпускатися квітка. Ніжні пелюстки, розкриваючись, оголювали сяйво життя всередині!..

Нематеріальна квітка, що складалася з сяючого біло-золотистого кольору, ставала дедалі все більшою...

Ференіці стало здаватися, що вона бачить те нематеріальне Світло. Але вона не намагалася зрозуміти, чому та як це відбувається.

Ференіка забула про свої печалі і, коли танець закінчився, вигукнула:

— Це було напрочуд красиво! Дякую тобі, Діанто!

... Деякий час дівчата мовчали.

Потім Ференіка не витримала:

— Ну, де ж твій Леонардос, Аріадно? Ось познайомиш нас, я знову закохаюся — та знову буду радісною та щасливою!

... Вона вже цілком весело жартувала. Але за зовнішніми веселощами було і те нове, незвідане раніше, до чого вона вже зважилася прагнути!

Розділ дев'ятий: Старші та молодші учні Піфагора

Леонардос став проводити бесіди з Ференікою та Кондратосом — у тому числі, щоб переконатися, що вони справді захотіли бути учнями Піфагора.

Часто ці зустрічі проходили у домі Аріадни. Адже Леонардос не мав іншого житла в Кротоні, крім кімнати в Школі Піфагора.

Леонардос багато розповідав і пояснював про моральні правила піфагорійців. Ці правила були набагато суворішими, ніж норми доброти та праведності для людей, які живуть звичайним мирським життям.

Для Кондратоса виявилось дуже складним прийняття чистого вегетаріанського харчування. Він намагався, робив над собою зусилля, але скаржився Ференіці на труднощі:

— Ну, невже для духовного життя так важливо, що ти їси? Так багато обмежень напало на нас відразу!

... Ференіка відповідала трохи глузливо:

— Що за дурниці тебе турбують, Кондратосе? Невже це тобі так важко? Адже кажуть, що чоловіки мають сильнішу волю, ніж жінки! Невже всі твої піднесені думки про служіння людям, про пошук Вищого — будуть розбиті бажанням скуштувати

трохи м'ясного? Схоже, що всі твої ідеї про справедливу та прекрасну спільноту людей — лише фантазії для марнославного розуму, а не щирі спрямування душі! Співчуття до наших менших братів і сестер не наповнює тебе любов'ю?! Безглузде вбивство не обурює душу?

— Мене ти судиш надто суворо, до того ж висміюєш! А це зовсім не ознака доброти, Ференіко! Мені важко миттєво відмовитися від усіх звичок минулого життя, але я намагаюся та не порушую заборони...

... Але не можна було сказати, що Ференіка теж не стикалася з проблемами. Її образа на свого колишнього коханого ще спалахувала в ній час від часу. Її емоції не були відрегульовані нею, а прагнення до досягнення Божественних Любові та Мудрості було ще дуже слабким...

Її надихали промови Леонардоса, бувало, на цілий день або навіть більше, але потім знову поверталася до своїх колишніх способів мислити та реагувати на події.

Аріадна теж іноді доповнювала ці дружні бесіди своїми враженнями та розуміннями, розповідала про свій досвід освоєння перших ступенів Шляху.

Таке об'єднання душ, які поки що не надто впевнено та сильно спрямовувалися до Світла, дуже допомагало всім. Здолати Шлях у співтоваристві друзів і за мудрого керівництва старших товаришів — це був один із принципів спільноти піфагорійців. Це позначалося словом *дружба*. Це поняття було дуже глибоким і широким. Можливості взаємодопомоги в об'єднанні душ на духов-

ному шляху досліджувалися та всебічно розвивалися Піфагором.

Через кілька тижнів до цих зустрічей у домі Аріадни приєднався ще один із старших учнів Піфагора — Константінос.

Він був із Піфагором уже давно. Аріадна бачила його в Школі багато разів, але вони майже не спілкувалися.

Високий, стрункий та мовчазний юнак привертав увагу своєю внутрішньою сильною та світлою енергією. І було незручно порушувати той спокій, який він ніс усередині та навколо свого тіла.

Аріадна з деяким трепетом та повагою ставилася до тих учнів Піфагора, які були з ним ще до прибуття Піфагора в їхнє місто. Вони — старші учні Піфагора — були схожі на свого Вчителя своїми спокоєм, доброзичливістю та м'якою силою. Вони всі були напрочуд гарні, але ця краса була не зовнішньою, а внутрішньою. Але вона виявлялася і в зовнішньому вигляді: у надзвичайній привабливості, спокої, м'якості рухів і мови. Аріадна не соромилася тільки з Леонардосом: через їхню колишню дитячу дружбу та веселість характеру — він не здавався їй недосяжним.

Константінос же, навпаки, справляв на неї враження таємничо-прекрасного, який досяг майже все та допомагав Піфагору у навчанні вищим Істинам. Але при зустрічі та близькому спілкуванні він виявлявся привітним та дбайливим, без тіні зарозумілості та гордовитості!

Незабаром уже не тільки Аріадна, а й Ференіка та Кондратос розмовляли з ним без ніяковості. Широта його знань вражала друзів. А ще — він

знаходив завжди дуже прості слова для пояснень того, що здавалося важко зрозумілим.

* * *

Незабаром до бажаючих вступити в співтовариство піфагорійців і слухачів пояснень Леонардоса та Константіноса в будинку Аріадни — приєднався спартанець на ім'я Панкратій. При першому знайомстві він розповів своїм новим знайомим дивовижну історію того, як у його житті з'явився Піфагор.

Панкратій розповів усім докладно про себе, про своє суворе виховання за принципами Спарти, де прославлялися сила та мужність, про своє досить високе становище серед одноплемінників.

Всі були зацікавлені в тому, як він дізнався про Піфагора. І Панкратій продовжив свою розповідь новим друзям:

— Під час однієї з битв я був тяжко поранений. Моє здоров'я не відновлювалося. Лежачи цілими днями майже нерухомо, будучи не в змозі навіть підвестися, я тоді почав думати про те, щоб припинити своє життя, що стало принизливим і безглуздим. Я завжди пишався своєю військовою доблестю та атлетичною силою, але тепер моїх можливостей не вистачило навіть для того, щоб підняти меч і припинити це безглузде життя... Це все кинуло мене у відчай, і я просив дістати для мене швидкодіючу отруту.

І ось у цей момент мого крайнього відчаю, уві сні, який був дуже реальним, я побачив мудреця в простому білому одязі. Немов би переливи білозолотистого світла було його тіло! Він заговорив зі мною про призначення життя людини в тілі та

пропонував не здаватися через тілесну недугу. Сенс життя — у його словах — був зовсім інший, ніж я думав раніше. Він говорив про силу не тіла, але душі, про її прагнення до Світла та безмежні можливості для вдосконалення! А потім мудрець показав прості дихальні вправи та вправи з енергіями *світла*, які мали зцілити моє тіло.

Потім мудрець сказав: Мене звать Піфагором. Коли ти одужаєш — приходь до мене вчитися!»

Сон був такий реальний, що, прокинувшись, я пам'ятав кожну деталь, кожне його слово.

Я вирішив спробувати, щоб переконатися в тих можливостях та силі душі, про які розповідав мудрець зі сну.

Я став робити вправи та за місяць зміг вилікувати тіло настільки, що зміг вставати, ходити.

Я продовжував робити вправи та почав розпитувати про Піфагора людей, які могли б хоч щось подібне чути через свої захоплення, подорожі, торгівлю чи інші заняття.

Спочатку мені не вдавалося щось дізнатися. І тільки через рік, коли я вже повністю відновив здоров'я тіла, я почув від однієї людини про те, що Піфагор — не просто Посланець Богів, що привидівся мені уві сні, але реальний Мудрець, який живе на Землі, який мандрував багатьма землями і тепер організовує духовне співтовариство в Кротоні.

Звичайно ж, я залишив все та вирушив до вашого міста. Я вже бачив Піфагора на виступі та чув його промови. У мене тепер немає сумнівів, що саме він зцілив мене, але я зовсім не розумію, як він дізнався про мої страждання та чому вирі-

шив допомогти саме мені. Все це я хотів би спитати в нього та стати його учнем. Але мені сказали, що перш, ніж стати учнем у Школі, я маю дізнатися багато про що. Мені запропонували знайти будинок Аріадни Афінської. І ось — я тут...

* * *

Тепер життя майбутніх учнів Школи було присвячено вивченню висловлювань Піфагора, основ моральної поведінки піфагорійців, а також перших простих вправ для вдосконалення душі.

З кожним днем все більше зміцнювалося в учнях бажання вчитися, осягати Істину на власному досвіді. При цьому все більш безглуздим і безцільним здавалося колишнє життя.

... У один із дощових днів учні сиділи на терасі будинку Аріадни та слухали Константіноса:

— Люди забули свою справжню природу! Можливість стати подібними до Бога здається їм порожнім мріянням, а не справою, що заслуговує на зусилля!

Очищення та подальше перетворення душі, сходження по ступенях духовного зростання — це завжди вимагає від нас безперервних зусиль. Тільки, коли ростити у собі спрямованість, любов і силу волі, ми можемо спрямовувати себе до вершин духовної Досконалості. І жодне досягнення на цій ниві не є завойованим раз і назавжди. Ми щодня повинні працювати, щоб не втратити досягнуте. Так, це — непросто... І все ж таки я не проміняв би це життя під керівництвом і наставництвом Піфагора ні на яку іншу долю!

Буває, здається, тому хто стоїть на початку Шляху, що Мета така недосяжно велика, що не до-

статньо сил, не вистачить життя, щоб здолати весь Шлях.

Але тим, хто щиро бажають і докладають зусиль незмінно та регулярно, тим допомагають Божественні Душі! Боги дарують нам натхнення та сили! Неможливе стає можливим, недосяжне на перший погляд — наближається!

Ті ж, хто, злякавшись труднощів, залишаються в полоні земних спокус, — ті опиняються у великому програші... Вони віддають у владу пристрастям та незнанню цілком своє життя! Вони втрачають чудову можливість духовного зростання, даровану кожному з нас через народження в тілі у цьому світі! Адже саме тут душі навчаються та вдосконалюються!

Світ для нас є такий, як ми про нього думаємо, як його сприймаємо та оцінюємо. Один і той же дощовий день, такий ось, як зараз, може дати цінний досвід, натхнення та захоплення одній людині — чи тугу та розчарування іншій...

Ми будемо поступово вчитися перетворювати себе як душі! Це можливо у всьому, у всіх сферах життя, якщо ми цього щиро бажаємо!

Я розповідаю вам про можливості, які перед нами відкрив Піфагор! Свої думки, свої емоції, свої справи в житті — все це може бути налаштоване у відповідності до найвищого завдання, яке ми хочемо реалізувати!

Ми будемо це робити, усвідомлюючи грандіозність можливостей, дарованих нам Творцем, та велич Мети, яку ми ставимо перед собою!

Простий крок для початку такого настроювання себе-душі — вміння занурюватися в *тишу духовного серця*. Ми говорили вже про духовне

серце як центр душі, який може спрямовувати вірно всі наші зусилля. Сердечний центр допомагає нам інтуїтивно вчитися розпізнавати правильні чи неправильні рішення.

... Сьогодні ми поговоримо трохи про *тишу*.

Цей дощ дуже сприяє такій розмові. Прозорою водяною стіною — він ніби відокремив нас від суєтного світу, який виявився від нас по той бік завіси з дощу.

Розмірений шепіт дощу дає можливість налаштуватися на тишу, в якій проявлені всі звуки світу.

Тиша може стати для нас більш відчутною, ніж звук дощу... Ми можемо слухати *тишу* з усіма звуками — і тоді *тиша* розкриває нам свої неосяжні простори! Вона розпускається в нас і не дозволяє занепокоєнню втручатися в цей простір безмовності...

Тиша занурює розум у спокій люблячого серця...

Ось — я зараз говорю, але тиша залишається як прозора основа для звуку мого голосу...

У своїй глибині — тиша не порушується нічим... Спробуємо це зараз відчути.

Звернемо увагу: існуючі звуки не порушують нашої здатності перебувати у *внутрішній тиші*...

Тільки допускаючи в собі непотрібні думки та неспокійні емоції, що спотворюють гармонію, ми самі порушуємо цей безмежний спокій...

Океан не хвилюється від легкої гри хвиль на його поверхні...

Відчуємо, що прозора, як повітря, тиша — незмінна. Ми можемо навчитися перебувати в чистоті цієї *тиші*!...

... І за прозорою завісою дощу на терасі з біломармуровими колонами, повитими квітучим плющем, виникало дивовижне відчуття найтоншого безмежного простору вселенської *тиші*...

Такі уроки-бесіди проводились майже щодня.

Розділ десятий: **Піфагор — про духовний Шлях**

Цього дня на березі моря зібралися нові учні Піфагора.

Їх було поки що не багато. Тих, кого нещодавно прийняли до Школи, було лише шестеро. Але були тут і всі старші учні, які опановували зараз уміння передавати новачкам перші кроки практичного перетворення тіла та душі.

Аріадна думала, що заняття будуть проводити Леонардос, Константінос або хтось із старших учнів. Так це бувало вже неодноразово.

Але Піфагор вийшов сам, щоб провести цей урок. Це наповнило всіх благоговійною радістю: Вчитель сьогодні направить до Світла душі початківців!

Піфагор лагідно оглянув усіх.

— Ну що ж, почнемо!

Є перша ступінь пізнання, на якій знаходяться люди, які слухають Істину. Вони дізнаються про те, що є можливість розвитку та вдосконалення себе-душі для наближення до Божественного Світла. Це початкова стадія пізнання, коли людина з увагою слухає про Істину та вбирає в себе основи розуміння про задачі свого життя. Ви

всі вже успішно пройшли цей етап та спрямувались до чистоти та знань.

Але реальними учнями Божественної Свідомості стають практикуючі, які приносять ці знання у свої життя саме щодня.

Кожен наш новий день подібний до маленького життя з початком вранці та завершенням увечері. Нам слід проживати гідно та зі змістом кожен такий день дарованого нам життя!

Важливо, що це має відбуватися не іноді, у пориві захоплення та натхнення. Але — постійно повинен робити зусилля той, хто прагне жити відповідно до Законів Космічної Гармонії, із Законами Любові та Доброчесності в Божественній Світобудові!

Кожен рух, кожна думка людини нехай будуть наповнені Любов'ю!

Божественна Любов наповнює простори навколо та всередині нас!

Але чи часто ми пам'ятаємо про це? Чи вміємо це помічати?

Простір має кілька шарів-еонів. Тут і тепер у цьому чудовому природному місці, в оточуючій нас красі моря, дерев, квітів, повітряного простору — прямо тут, у цю мить, присутні світи різної витонченості та світимості. Ми бачимо очима наших тіл лише дуже малу частину існуючого. Адже фізично виявленою реальністю ми можемо називати лише те, що сприймаємо за допомогою наших органів сприйняття.

Але — як душ і — ми здатні вивчати інші еони. Ми можемо вчитися сприймати їх і розуміти, як перетворення душі веде нас до еонів витончених, де живуть Душі, що Досягли, тобто, Боги!

Але сьогодні ми приділимо деяку увагу нашим тілам.

Той, хто не привів своє тіло в гармонію, не може повноцінно відчувати та виражати Божественну Гармонію!

Тіло, яке наповнене грубими енергіями, є перешкодою для піднесення душі!

А занурення в емоційну грубість зазвичай відбувається непомітно.

Людська природа дуже багатогранна. Душа, прийшовши на Землю неначе одягає одяг, даний тілом.

І тіла зазвичай значною мірою відповідають якостям, властивим душам.

Але далі, йдучи життям, людина-душа своїм вибором і способом поведінки змінює багато у своїй долі — на краще чи на гірше.

Тіло, подібно до човна, ковзає по водах, щоб доставити нас до місця призначення. Тому тіло має бути справним, щоб провести душу — через життя у світі матерії — до світів Божественного Світла!

Це дуже важливо на духовному шляху — щоб наші тіла були чистими.

Початковими умовами для набуття такої чистоти послужить етично чисте харчування, а також чистота думок та емоцій.

І цього достатньо для життя праведного у світі, але не для входу в ті еони Світла, в яких перебувають Боги!

Але є й інші великі можливості, і вони можуть бути відкриті для нас!

Коли ми, як витончені душі, входимо в той еон, де живуть Боги, то всі Вони тоді — для нас —

тут! Ми опиняємось серед Них! Поруч із нами — Їхня Любов і Мудрість! І можна вчитися живої взаємодії душ із Ними!

Це, воістину, — диво, яке дарується учневі, який трудиться над витонченням себе-душі!

Тепер Константінос покаже вам вправи, які слід виконувати щоранку, активуючи всі центри, що розподіляють енергію та протоки для неї всередині наших тіл. Беріться, мої друзі, та пам'ятайте, що Божественні Душі тут і зараз є присутніми і допомагають усім нам!

Розділ одинадцятий: **Ранкові медитації**

Будівництво Школи Піфагора, де мешкали тепер усі учні, було завершено.

Тепер Аріадна та її друзі майже весь час перебували разом. А колишній будинок Аріадни використовувався для прийому гостей та проживання тих, хто поки що лише слухав про Вчення та готувався до вступу до лав Піфагорійців.

Майже кожного ранку всі учні Піфагора, зазвичай, зустрічали разом. Схід сонця вітали або співом гімнів, або медитаціями, які були задані Піфагором. Усі сім головних енергетичних центрів у тілах учасників наповнювалися Живим Світлом, зовні подібним до сонячного. Потім потоки Божественного Світла поєднували ці центри.

Богу — Вічному Всесильному Єдиному у взаємозлитій Безлічі Досконаlih — оспівувалася по-

дяка та радість, любов і готовність поєднати себе-душу з Його Любов'ю, Мудрістю та Силою.

* * *

Одного дня Аріадна та Ференіка після такого ранкового настроювання прогулювалися берегом моря та розмовляли.

Ференіка, переповнена новими враженнями, говорила Аріадні:

— Спів гімнів, зустріч сонця — як це гарно!
Яке це піднесення для душі!

Звуки багатьох голосів об'єднуються та звучать, як єдиний голос! А разом з ним звучить і вся єдина Безмовність Космосу!

Так ясно все стає!

Все є Він — Бог-Творець, єдиний з Його Творінням!

Все створено Творцем!

Все розвивається, бо пробуджує Його Сила!

Все поглинається Ним наприкінці кожного циклу життя — та потім знову відроджується Ним!

У кожній мікрочастинці, у кожному першоеlementі горить Його Створюючий Вогонь!

Його Світлові Хвилі охоплюють нас з усіх боків і занурюють у Велике Блаженство!

Ці хвилі змивають мою окремість від Цілого!
Я теж є Частина Всього! Я є Частина цієї Божественної Любові!

О! Яка краса! Яка Велич!

Аріадно, подруго мила, не думала я раніше, що таке щастя можна відчувати від розуміння цього! Переживши Єдність — які стали ми піднесено-прекрасні!

Як гадаєш, я теж тепер вже — справжня Богиня?

... Аріадна посміхнулася ласкаво та з розумінням. Потім сказала:

— Маю тобі сказати про важливе, Ференіко.

Ми всі багато разів переживали подібне захоплення, зазнавали екстазу від кожного нашого нового етапу розуміння про Вище Буття, від кожного з наших дотиків до станів Злиття.

Але варто пам'ятати, що *гордість* легко зростає. І виникає часом бажання підняти себе без міри від того, який прекрасний досвід буття ми отримали в дар від Божественних Душ, або від Піфагора, який навчає нас Божественного буття.

І дуже важливо розділяти те Вище, що є в нас поки що, як наш *потенціал*, як поступово пізнана нами можливість, — і нас таких, якими ми поки що залишаємося у буденності нашого повсякденного життя.

Якось Піфагор нам розповів про це детально і, думаю, що ще не раз ми будемо торкатися теми витончення душі та контролю наших думок і емоцій. Ми майже всі вже відчували високе блаженство при поєднанні свідомості з Божественним. Але залишатися в цих станах весь час і в них жити — так виходить поки що зовсім не у всіх, бо такий стан ще не став властивістю, якістю нас, як душ.

— Але як не втрачати цієї витонченості душі? Як весь час зберігати цю Єдність із Вищим?

— Саме тому ми й навчаємося щодня!

І перше, що допомагає нам, — це пам'ятати про Бога, про те, що Божественні Душі готові нам допомагати та спрямовувати нас весь час. Але Вони дуже слабо можуть надавати цю допомогу,

якщо ми поринаємо в самолюбвання або в метушню земних справ, сумнівних бажань і захоплень. За такого нашого стану — Їхня Допомога залишається нами не поміченою та не прийнятою...

— Чому так відбувається? Що на це впливає?

— Піфагор пояснював нам, що наші емоції, наші думки, наше оточення, усі люди, з якими ми спілкуємося, та навіть їжа, — все впливає. І саме тому ми вчимося спрямовувати розум і контролювати наші емоції та поведінку. А потім на допомогу приходять медитації, яких ми теж навчаємось! Саме через медитації ми можемо входити в Божественну Витонченість і утримуватися в цих станах якнайдовше.

Ти помічала, Ференіко, наскільки легше тут, у Школі, поряд із Піфагором та іншими його учнями, нашими друзями, бути у піднесених і натхненних станах? Ти пам'ятаєш, як минулого тижня ти провела у своєму колишньому будинку лише кілька днів — і прийшла в стан смутку, розчарування та журби?

— Так, це було жахливо! І що робити, щоб таке не повторювалося?

— Привчати себе до нового стану *просторості душі* в любові та ніжності, в спокої та блаженстві! Якщо ми забуваємо про це, щось позитивне не відбувається. Якщо ж ми прикладаємо до цього свої зусилля, то це відбувається, хоч і не так швидко, як би нам хотілося. Поступово ми змінюємося за якостями душі і така ніжна витонченість стає природною властивістю. Коли ми навчаємося так жити, тоді нам стає простіше бути завжди в поєднанні з Божественним Світом.

Ось Піфагор — він може перебувати серед людей, які його не розуміють і навіть гнівно засуджують. Але його стан Єдності з Божественним такий сильний та міцний, що на нього зовсім не впливає зовнішнє. Навпаки, його спокій та мудрість впливають на всіх, хто опиняється з ним поруч! Свідомість Піфагора настільки величезна, що може допомагати своїм учням навіть на великій відстані, яка розділяє тіла.

* * *

Дівчата, розмовляючи, неквапливо йшли піщаним берегом. Хвиля, яка набігла трохи сильніше, ніж попередні, занурила їхні ноги у свої трохи прохолодні після ночі води — та відійшла.

Аріадна та Ференіка зняли намоклі сандалі та — в радісному вітанні — звернули погляди до моря.

Сонце заливало простір!

Чайки ширяли в цьому світлі! Їхні вигуки та помахи крил робили простір наповненим радістю життя!

Дівчата зайшли в невелику бухту та вирішили скупатися. Спочатку морська вода обдавала прохолодою, але потім свіжість моря стала ніжною, приємною та пестила тіла з усіх боків.

Аріадна продовжила ділитися з Ференікою тим знанням, що вже набула, навчаючись у Піфагора.

— Ми можемо відчувати себе тілами у чудовому оточенні стихії води. Або бути душами, єдиними з сонячним світлом, яке так блаженно розлите в просторі!

А тепер — ми можемо поринути в Світ інакший, який відчули сьогодні вранці з Піфагором. Він може бути сприйнятий і вгорі, і знизу, і довкола, та всередині наших тіл!

Ось так прості дії вільної душі теж можуть привчати нас бути знову та знову в найтоншому Світлі!

... Вони вийшли на берег, оновлені та прекрасні.

Аріадна промовила:

— Прямо тут на березі ми знову можемо відчути, що ми не є ті тіла, які хлюпалися в хвилях і зараз висихають під променями сонця. Але ми — вільні свідомості! І ми можемо поєднуватися з Божественним Світлом — і бути любов'ю! І — випромінювати любов!

Ти пам'ятаєш Лики тих Божественних Душ, які нас оточували сьогодні вранці? Вони вставали подібно до хвиль із Океану Світла, але мали обличчя, руки. І вони проявляли до нас свою увагу. То були живі рухливі Божественні Лики, ти це бачила сама!

І ось зараз спробуй відтворити зі світла та любові себе-душі — такий же, але саме свій особистий лик!

Нехай буде лише найтонше, широке та любляче духовне серце з ніжними руками, які здатні пестити, торкаючись всього дбайливо, з турботою! Нехай буде обличчя, з посмішкою на вустах і радістю в очах! Нехай каскад волосся струмує прозорим водоспадом майже до п'ят! Нехай випромінюється сяйво!

... І це було так чудово: два оголених дівочих тіла стояли на березі біля краю води, — а їхні сві-

домості, що склалися зі Світла, набагато більші, ніж їхні матеріальні тіла, легко ковзали над морським простором. І Світло їхнє нагадувало сяйво сонця!

Після цієї медитації вони продовжили розмову:

— Ось саме цей стан себе-свідомості запам'ятай, Ференіко! Тепер ти розумієш різницю між твердженням розуму: «я стала, як богиня» — та тим умінням душі, в якому нам ще належить призвичаїтись, закріплюватися та вчитися жити.

Ми ще не раз намагатимемося усвідомлювати себе, як душі — великі, витончені, вільні від тіл і сповнені любові!

Все це — ще лише тільки самий початок. Ми так поступово освоємо вміння бути душами, здатними пізнавати та натхненно творити енергією своєї любові!

Спочатку ми вчимося сприймати такий стан нас, як свідомості — коли нам це показують Піфагор та інші Божественні Душі.

Потім ми вчимося бути такими без допомоги ззовні. А Боги, подібно до мудрих батьків, спостерігають за нашими першими самостійними кроками.

А потім буде навчання здатності розчиняти те я, яке навчилося усвідомлювати себе: повністю розчинятися у Загальному Божественному Єднанні!

І багато ще нам доведеться дізнатися та освоїти! А нині ми запам'ятовуємо, як зразки — ті найкращі стани свідомості та вчимося знову та знову їх досягати, вчимося в них жити!

Розділ дванадцятий: **Проблеми та труднощі на** **духовному шляху**

Минуло кілька років...

Розмірене та чисте життя учнів Піфагора приваблювало багатьох нових послідовників. І багато хто був прийнятий до Школи.

Приклади дотримання заповідей Піфагора у повсякденному житті викликали захоплення навіть у тих людей, хто ще не наважився наслідувати у своєму житті його рекомендаціям.

Але було й небагато із прихильників, яким згодом ставало не цікаве інтенсивне життя у постійних зусиллях по перетворенню себе. Таких учнів Піфагор іноді м'яко, а іноді дуже жорстко усував від подальших занять і посвячень у глибини Вчення. Адже продовження пізнання стає неможливим, коли сталося згасання піднесених прагнень і втратився Святий Дотик із Вищим. Бо воно почало сприйматися... буденністю! Часто це супроводжувалося сплеском мирських бажань та стремлінь.

У таких випадках Піфагор, зазвичай, давав учневі доручення, пов'язане зі служінням людям у якійсь корисній справі для Школи, але яке потребує повного занурення в повсякденне мирське життя, де такі бажання знаходили розумне задоволення. Такий учень продовжував відчувати себе частиною Школи. Поодинокі години, які виділялися для духовних практик і медитацій, ставали йому настільки дорогими, що вдавалося закріпити

досягнуте просування душі та уникнути сильного повороту назад і, тим більше, деградації. Процес дарування отриманих знань і служіння людям вже здобутими навичками, дуже корисні для душі. Тоді відбувається закріплення справді зрозумілого та засвоєного на духовному Шляху, а решта, немов відвалюється, як неприжите...

Коли Аріадна помітила у своїй подрузі Ференіці згасання натхнення від медитацій, то дуже занепокоїлася за неї. Ференіка ніби втратила радість життя, і духовні практики більше не захоплювали її та часто сприймалися нудним щоденним обов'язком... А світ різноманітних розваг та задоволень знову став для Ференіки більш привабливим, ніж радість від пізнання нового про Божественний Світ.

Аріадна хотіла поговорити з нею та розповісти про ті моменти власного життя, які допомагали їй у такі важкі хвилини. Адже Бог неминуче відчуває всіх, хто йде духовним Шляхом. Перевірка на міцність досягнутих успіхів обов'язково має бути пройдена, щоб рухатися далі!

Аріадна шукала слухний момент для бесіди. Але все склалося по-іншому: Ференіка прийшла сама поговорити про свою проблему. Вона звернулася до Аріадни, як у минулому, шукаючи підтримки та заспокоєння. Вона поскаржилася:

— Скажи: я постаріла? Я стала менш гарною? Адже на мене більше не кидають захоплених поглядів — таких, як колись, коли я бачила, що за проведену зі мною ніч чоловік готовий віддати життя! У мене більше немає шанувальників!

— Навіщо тобі це все серед учнів Піфагора?

Варто тобі лише вийти на ринок — і ти побачиш безліч пристрасних поглядів... Невже ти цього хочеш?

— Ні, не зовсім так... Але я хочу подобатися, викликати захоплення! А на мої спроби хоч трохи кокетувати — я бачу у відповідь поблажливо-лагідні погляди... Моя чарівність... зникла?

Ось Леонардос учора взагалі влаштував мені догану, наче я йому не рівня, а учениця! Він говорив про різницю між грацією самки, що приваблює самця лише зовнішнім виглядом, — і піднесеною внутрішньої красою, що поєднує душу та тіло в гармонії та надихає поетів і художників... Я проплакала майже всю ніч і прийшла до тебе...

У мене тепер нічого не виходить у медитаціях... Я жалію себе, сумую за тим, що виходило в минулому, і не знаю, як мені жити далі? Може, мені й не слід намагатися медитувати, якщо все перестало виходити? Адже я знову то милуюсь собою, то мрію про особисте щастя, то впадаю в смуток від своїх невдач... А Божественні стани — такі далекі, ніби зовсім недавно я не відчувала захоплення від поєднання із Божественним Світлом! Наче це був лише чудовий сон...

— Мені завжди допомагало під час подібних труднощів — починати все, немов, із самого початку: з простих вправ, які нам показував Піфагор. Наприклад, «золотий дощ»! Згадай, як це чудово очищає і тіло, і думки, і енергію душі! Найпростіші вправи раптом виявляються такі чудові!

... Далі Аріадна заговорила так, що у всьому навколишньому просторі навколо їхніх тіл відбулися зміни. Вона не просто промовляла слова ду-

ховної практики, а створювала свідомістю рухи Потоків Світла.

— Згадай, Ференіко, як це наповнює нас радістю! Над нами — наче хмара із чистого золотистого Світла! І вона готова пролитися *золотим дощем!* Ми хочемо прийняти це Світло в себе, щоб очистити тіло та душу! Ми підіймаємо руки, підставляємо долоні під золоті струмені Світла! Світло — як вода, омиває наші тіла зовні і ми наповнюємо Ним тіла — як порожні чаші!

А після Світло стає все більш витонченим, подібне на золотий туман. Ми вдихаємо його... Воно наповнює тіла зсередини... Наші тіла стають легкими, невагомими...

У духовному серці розгорається Джерело Любові та Світла, подібне до сонця. І тоді ми вже самі випромінюємо це Світло-Любов на всі боки!

... Ференіка прийняла медитацію, сльози щастя виступили на очах... Вона обійняла Аріадну:

— Дякую, любя подруго! Коли я поряд із тобою, мені все — легко та радісно! Але я сама все менше можу примусити себе до виконання цих вправ... Мабуть, я зовсім... бездарна!

Тут, у Школі, усі мають найвищі вміння. Хтось талановитий у музиці, інші — вірші складають, треті — мають здібності у ліпці або у живописі. Є й ті, хто математику вподобали... Я ж не виявляю талантів ні в чому!... Мені не вистачає інтересу до абстрактних форм пірамід і тетраєдрів, математичні формули наганяють смуток, музи мистецтва не наділили мене дарами... Що ж мені робити?

— Але можна і просто споглядати та цінувати красу!

— Але мені завжди хотілося бути найкращою! Насамперед це була моя зовнішня краса... А ось тепер — і це я втратила!

— Зовсім не правда, Ференіко! Ти гарна, та навіть красивіша, ніж раніше! Але це — коли не сумуєш і не жалієш себе! Згадай, як ти відчувала себе подібною до Богині — вільної від плоті, від думок та емоцій, що пригнічують душу! Згадай себе ту — справжню!

Адже щастя та радість ти відчуваєш тоді, коли даруєш їх іншим, а не бажаєш лише для себе!

Якщо ми дотримуємося гармонії в думках, емоціях і справах, то ми привносимо любов і спокій у Світобудову! Ми можемо стати Частинами Вищого Світу, малими Променями Єдиного Світла, коли несемо собою-душею любов для матеріального світу!

Розвинута душа, — як музичний інструмент, який звучить у співзвучності з Божественним Космічним Звучанням!

Ти втомилася. І треба перенастроїти себе — із самого початку. Спробуй це зробити, як навчав нас Піфагор.

... Аріадна відчувала з прикрістю, що не змогла повністю допомогти подрузі. І вона вирішила завтра звернутися за допомогою до Піфагора.

... Піфагор, як завжди, вже знав і про прихід Аріадни, і про її запитання. Він чекав на неї. Весь його величний та спокійний образ справив на Аріадну особливе враження.

Піфагор ще нічого не сказав, а стривоженість Аріадни за подругу змінилася спокоєм та розширенням душі. Тепер все, що відбувається, сприймалося зовсім інакше: мудро!

Піфагор ласкаво глянув на Аріадну та запропонував сісти на мармуровій лаві на відкритій до морських просторів і сповитій квітучим плющем галереї. Він заговорив сам, не чекаючи питання від Аріадни:

— Так, у Ференіки зараз є проблеми. Але ми трохи зачекаємо. У твоєму будинку незабаром буде дуже багато гостей. Нехай Ференіка допоможе тобі з прийомом усіх, кого ми не зможемо розмістити у приміщеннях Школи. Сподіваюся, це піде їй на користь і вона знову розквітне. Можливо, вона зустрине там того, з ким буде щаслива у сімейному житті, і це вирішить багато її проблем.

Не всім за одне земне життя можна подолати весь Шлях. І не слід вважати лихом необхідність зупинки для засвоєння всього, вже пізаного душею на Великому Шляху.

Надлишок духовних знань може стати як тягар, який вже не в силах душа нести. Потрібно дозволити людині закріпитися на вже досягнутому рівні — стало та міцно, щоб знання було не лише почутим, а й увійшло у повне усвідомлення та у життя душі. Нам потрібно вміти давати можливість для такої зупинки для закріплення досягнутого. Іноді це потрібно на тривалий час, часом до кінця життя в цьому тілі.

Краще, коли людина живе з натхненням у звичайному світському житті, ніж сумне, з примусу, за обов'язку дотримання правил аскетичного життя. Якщо духовні зусилля більше не бажані, якщо настало пересичення, то потрібно обов'язково зробити паузу!

Тоді правильна спрямованість може зберегтися в душі на багато наступних земних життів, які

необхідні для розвитку у всій красі та величі чудових властивостей цієї душі!

Розділ тринадцятий: **Про змагання**

Наближалася наступна — у відліку чотирирічних циклів — Олімпіада. Ці спортивні змагання на півострові Пелопоннес в Еліді набували у греків дедалі більшої популярності. Поповнювалась і ширилася кількість різноманітних видів спорту, в яких змагалися атлети.

Цього разу Піфагор дозволив і деяким своїм учням готуватися, щоб взяти участь у цих святах. Звичайно, це було зроблено не просто для досягнення слави переможців, а для того, щоб ширилося знайомство людей із філософією піфагорійців. Адже ці свята включали, як самі спортивні змагання, так і театральні вистави, а також багато виступів ораторів та публічні дискусії на найрізноманітніші теми — для розваги численної публіки.

До Школи повинні були приїхати деякі учні Піфагора з інших грецьких міст, де вони нині жили та працювали. Це було доцільно для того, щоб усі, хто збиралися взяти участь в олімпійських змаганнях, могли тренуватися спільно.

Адже не всі учні Піфагора постійно мешкали в Школі. З різних причин, деякі з них приїжджали лише на деякий час і поверталися потім туди, де жили та продовжували практикувати знання, отримані від Піфагора.

Аріадна попросила Ференіку допомогти з прийомом гостей. Для Ференіки така зміна ситуації пішла на користь. Знову невгамовна енергія кипіла в ній та знаходила вихід у простих справах піклування про новоприбулих і в облаштуванні в будинку всього необхідного. Ференіка ніби відроджувалась — від простих слів подяки з боку гостей та від їхніх захоплених поглядів.

А ще чекали на прибуття Гамількара!

Це була подія для учнів Школи, бо про історію першого учня Піфагора хоч щось чули вже багато хто в Піфагорійській спільноті. Новини від Гамількара про життя у його маленькій філії Школи у місті Карфагені приходили постійно. Так, поки він мав небагато учнів, але він справлявся із взятими на себе завданнями, зберігав і викладав високі знання. Деякі послання Гамількара навіть читалися вголос серед старших учнів Школи, які також у майбутньому планували створення таких оазисів мудрості та чистоти. Досвід Гамількара був їм дуже корисний.

Аріадна, як господарка великого будинку для прийому гостей, звичайно ж, була щаслива можливості піклуватися про нових друзів. Важливо, що навіть учні Піфагора, які ніколи раніше не зустрічалися, відразу ставилися один до одного — як до найближчих і рідних людей. І в будинку Аріадни, і в Школі панувала урочиста атмосфера свята!

Про майбутні змагання також велися розмови. Піфагору ставили запитання, і він охоче відповідав своїм нині численним слухачам.

Зазвичай, тепер люди збиралися для таких розмов у відкритому амфітеатрі, який уже було

збудовано. За рахунок правильного розташування та точної геометрії споруди — акустика була дивовижною! Всім було чути кожне навіть тихо сказане слово! Всі промови Піфагора сприймалися як занурення у велике Джерело Знання та Натхнення. Кожна його бесіда, навіть якщо вона була присвячена мирським завданням, наприклад, майбутнім змаганням атлетів на Олімпіаді, підносила слухачів до розширеного стану витончених свідомостей. Він поєднував всі завдання поточно-го моменту — з розумінням Цілісності всієї Світобудови.

... Всі зібралися і посідали на мармурових сходах. Виникла особлива тиша, що готує душі до слухання та розуміння. Ось вийшов Піфагор. Його прекрасний вигляд, простий білий одяг, розмірність і плавність рухів, тембр голосу — все занурювало учнів у той стан, коли вони слухали душею, зануреною у величезну свідомість Божественного Піфагора, котра незримо обіймала всіх.

Один з юних учнів, який збирався брати участь у змаганнях по бігу та у боротьбі, запитав:

— Скажи нам, Піфагоре: як нам правильно ставитися до слави та чи прагнути бути найкращими, бути переможцями?

— Марнославні шукають лише славу, горді — пишаються перемогами та засмучуються від поразок. І те, й інше — перешкоди на духовному Шляху. Ви ж, — ті, які вже бачили, хай поки що на короткий час, Вищу Славу Душ, що досягли Богоподібності, та знаєте тепер про справжнє призначення життя кожної душі на Землі, ви повинні ставитися зі спокоєм і до слави переможців, і до тих

ситуацій, коли перемога у змаганнях дісталася суперникам.

Поговоримо про це докладніше.

Прагнення до першості, до перемоги над іншими — певною мірою притаманне природі людини. У цьому простежується прояв природних законів розвитку всіх істот. Подібна боротьба за лідерство помітна і в житті різних видів тварин. Ми можемо іноді спостерігати поєдинки самців за право володіння самками. Так — найбільш сильні особи отримують перевагу та створюють здоровіше, здатне до виживання потомство.

Так і люди прагнуть бути кращими заради переваги над іншими. Це — не погано, коли вона веде до розвитку кращих якостей та досягається чесними шляхами, а також не несе в собі насильства, не порушує грубо моральність.

Адже і ми самі скоріше купимо вироби у гарного гончара або ткача, виберемо найбільші та стиглі плоди у землероба, що торгує овочами та фруктами. Люди будуть із більшим задоволенням слухати саме вмілого музиканта та милуватися хорошим танцюристом.

У таких галузях, як мистецтво, — прагнення до лідерства та до досконалості часто майже збігаються. До того ж, нам дуже важливо навчитися це розрізняти! Адже Шлях до Досконалості дозволяє існувати одночасно безлічі унікальних та різноманітних проявів, кожен з яких захоплює та радує! Ось, наприклад, краса польової квітки — та садової троянди. Досконалість кожної із них не потрібно порівнювати. Так і кожна прекрасна душа поступово досягає у своєму розвитку Вищої Досконалості — для входження в Божественний Світ.

Так, ми незабаром будемо вшановувати переможців Олімпійських ігор.

Щоб виграти у подібному змаганні, потрібно поєднати силу тіла та силу духу.

Такі здобутки складаються із вроджених здібностей, працьовитості, волі, цілеспрямованості, зібраності, натхнення та сили. І спортивні змагання розвивають ці якості в людині, а не тільки прагнення перемагати.

Але пам'ятатимемо і про те, що люди у своєму бажанні бути лідерами, захопити собі першість, мати у всьому перевагу — можуть завдавати серйозної шкоди іншим. Так буває, коли жага домінувати над іншими, бажання перемагати за будь-яку ціну — викликає розвиток у людях жадібності, задрощів, ненависті та може призводити до скоєння дуже підлих вчинків. Таке прагнення переваги над іншими, завдає шкоди душам.

Ось ще те, на що я хотів би звернути вашу увагу: на духовному шляху прагнення до Вищої Досконалості ніколи не повинно скочуватися до змагань, до прагнення бути першим, до вимірювання своїх успіхів — удачами чи невдачами своїх товаришів! Це провокує розвиток тієї гордості, яка може стати дуже серйозною перепоною на Шляху!

Не варто навіть у самовідчутті насолоджуватися своєю перевагою в освоєнні наук, хвалитися знаннями чи вміннями, розповідати про свою обраність у освоєнні складних медитацій...

Нікому із нас також не слід відчувати свою перевагу над тими людьми, які ще не торкались духовних знань і не обрали у своєму житті воістину мудрі цілі. Дуже важливе є розуміння, що для всього настає свій час, також — що є стадії доро-

слішання душ, що багаторазово втілюються в тіла, та їх прогрес не може бути однаковим і відбуватися з однаковою швидкістю.

Мені доводилося чути такі слова від тих, які удавали себе такими, що пізнали все та хизувалися своїми знаннями: «вони — дурні, плебеї та не розуміють того, що знаємо ми, того, що очевидно та настільки природно для людини розумної!» Мені б не хотілося, щоб подібні думки виникали в моїх учнів!

Уявіть, як виглядає будь-який із нас з погляду Бога — всесильного, та який володіє всією повнотою всіх Знань, до яких ми поки що лише отримуємо доступ... Чи не здається вам, що нас Він міг би вважати дурнями? Але ні, Він — з Любов'ю Великою та Терпінням — вчить нас! І знань дає нам у міру. Ту ношу знань, що не посильна ще розуму, — нам Він не пропонує. Ось це нам приклад для ставлення до тих людей, з якими ми можемо поділитися поки що своїми розуміннями лише частково.

І ще мені хотілося б нагадати про те, що навіть якщо внесок молодої душі, яка тільки починає свій шлях розвитку та служіння, ще не великий — цей внесок дуже цінний! Це завжди — Радість у світах найтонших! Це подібно до щастя батька та матері, які спостерігають перші самостійні кроки, перші посмішки, перші слова своєї дитини.

Не розвинена ще людина часто починає сміятися з того, що існує поза її розумінням. Тому, беручи участь у дискусіях на Олімпіаді, не прагніть одразу подарувати людям те знання, до якого вони не готові! Але будьте у всьому, перемагаючи

чи поступаючись, прикладами, гідними наслідування та поваги!

... Діанта запитала Піфагора:

— А чому не допускають жінок брати участь у змаганнях і навіть дивитися їх?

— Сподіваюся, що колись скасують цю несправедливість! І я твердо переконаний, що у майбутньому прекрасна жіночість буде захоплювати глядачів не лише у мармурових статуях, а й у спортивних змаганнях!

А сьогодні, мої красуні, ми самі започаткуємо це! Всі, хто бажає цього, можуть взяти участь у тренувальному забігу. Нехай будуть радість та свобода для краси, для гармонії! Я прийду подивитися!

... Один із новоприбулих гостей запитав:

— Скажи нам, Піфагоре, як ти вважаєш: чи загалом хороші Олімпійські ігри? Адже вони розвивають теж саме прагнення бути найкращими! Чи це добре?

— Я вважаю, що добрі. Інакше ми не стали би готуватися брати участь. Вже одне правило припинення всіх міжусобних воєн на час Олімпійських ігор — варте відзначити, як духовне досягнення людської спільноти.

Краса оголених та гармонійно розвинених тіл завжди викликає захоплення. Безліч людей збирається, щоб споглядати святкування краси та сили тілесної, у котрих є початкові прояви краси та сили саме душі.

Я прославляю саме внутрішню красу, вважаючи красу душі незрівнянно більш цінною, ніж краса зовнішня. Ми нині вчимося поєднувати кра-

су, гармонію та силу тілесну — з гармонією та силою очищеної душі.

Тіло народжується, росте, дорослішає, старіє та вмирає.

Душа — росте, квітне, набирається мудрості та досвіду. Все це вона забирає з собою.

Те, що придбало тіло, — тимчасове та тлінне. Те, що пізнала та знайшла душа, безсмертне!

Тренуючи тіла, атлети досягають великих успіхів у піднятті важких речей, у швидкості бігу, в метанні диску. Такі вправи дозволяють багаторазово збільшити тілесну силу. Але в цьому процесі душевні якості людини перетворюються, воля та сила душі зростають.

Також подібно до того, як тренують м'язи тіла, можна тренувати і свідомість у медитаціях.

Величезні можливості відкриваються тоді перед душею! Через такі тренування можуть бути вирошені і краса, і витонченість, і сила душі, і вміння бачити в нематеріальних світах, і вміння чути поради Божественних Вчителів!

Сила волі — великий інструмент! Але наміри душі мають бути правильно визначені та націлені. Вони повинні відповідати прекрасним цілям та Божественній Волі!

І тільки тоді буде дана людині Вища Сила реалізації необхідного. Така Сила виділяється з Великого Океану Мудрості, Сили та Загальної Любові. Ця Сила зливається з волею та силою розвинутої Душі — і Вона служить тепер лише на благо цілого!

... Слухачі довго перебували в тиші після закінчення цієї розмови. Піфагор наповнював прос-

тір особливим станом Спокою, з якого нікому не хотілося виходити.

Пізніше, після цієї бесіди Піфагора, поки учасники забігу готувалися, Аріадна підійшла до Костантіноса та запитала:

— Константіносе, а ти плануєш взяти участь у змаганнях?

— Ні, нехай це буде розвага для нашої молоді. Я чекаю на приїзд Гамількара. Він обіцяв, що після Олімпіади віддасть мені судно для подорожі до Евксинського моря та для дослідження тих місць — задля створення філії Школи, подібної до тієї, яку створив сам Гамількар. Мій час настав!

У Карфагені будують дуже міцні човни для далеких морських походів. Гамількар пливе сюди на двох човнах, обидва з них використовуються для подорожі на острів Пелопоннес в Еліді для учасників Олімпіади. А потім — один із човнів буде в моєму розпорядженні, а Гамількар із учнями назад повернуться на другому.

— Ти їдеш назовсім?

— Так, можливо, що це так. Згоден, що важко поки увиди ти, як все створити в чужих землях, як жити щодня, не бачити Вчителя... Звичайно, ми зможемо спілкуватися душами без тіл, але це... — трохи інше.

Не знаю, як складеться за Вищою Волею мій шлях.

До речі, дивись: Гамількар, через багато років, має нині щастя знову побачити Піфагора!

— Хто вирушить із тобою?

— Ми це ще не обговорювали... Ніхто з наших поки що не готовий розлучитися з Піфагором: у

них ще є час навчатися при особистому спілкуванні з ним...

— А ти — готовий?

— Сподіваюся! Я прийняв завдання та розумію, що це важливо зробити саме зараз.

Ті, хто отримали посвячення на Вищу Ступінь, вже не керуються в житті своїми навіть дуже світлими бажаннями, але виконують обов'язок перед Богом та людьми. Піфагор казав, що те, що ми встигнемо створити тепер, матиме значущість і дасть плоди в майбутніх століттях. Місця, де ми створюємо філії Школи, стануть духовними оазами у важкі майбутні епохи історії Землі. Але я не бачу можливе майбутнє так далеко...

Та я й не повинен намагатися бачити майбутнє, а маю створювати його!

— А чи Гамількар планує участь у змаганнях?

— Можливо, він везе квадригу для змагання колісниць. Він не грек, і тому не зможе змагатися у бігу чи боротьбі. А ось у змаганнях колісниць він може взяти участь. Йому буде для цього достатньо назвати власником квадриги того з наших, чиє грецьке походження не викликає сумнівів.

Можливо, він навіть не виступатиме сам. Я розумію, що Олімпіада зараз є лише приводом для його приїзду, і його завдання — зовсім інші.

Розділ чотирнадцятий: **Приїзд Гамількара**

Приїзд Гамількара перетворився на свято для всіх учнів Школи.

Спочатку і сам Піфагор, і всі охочі вийшли до моря та спостерігали наближення обох човнів із гостями.

Гостей, що зійшли на берег, урочисто вітали!

... Гамількар та його учні зупинились у будинку Аріадни. Для неї це було дуже приємною несподіванкою: адже багато хто припускав, що він весь час буде поряд із Піфагором. Але так було вирішено разом Піфагором і Гамількаром. Можливо, причиною цього була розумна зручність для розташування всіх гостей, а можливо, були й ще якісь важливі аргументи, про які Аріадна поки не здогадувалася.

Четвірка білих коней, що прибула разом із Гамількаром, була зустрінута досвідченим конюхом, який жив у будинку Аріадни. Він колись був рабом, а потім, після отримання волі, залишився жити в будинку, бо йому не було куди повертатися.

Аріадна від початку підготовки до Олімпіади — з турботою та увагою спостерігала за всіма гостями. І навіть, іноді вона шукала того кандидата, який міг би заволодіти серцем Ференіки.

І ось — це сталося! Разом із учнями Гамількара прибув скульптор із Криту, який мріяв побачити Піфагора та створити скульптурну групу, яка зображає мудреця серед учнів. Гамількар, звичайно, вже надихнув його Піфагорійським Вченням. І Нев, таке ім'я скульптора, ще до прибуття в Кротон заочно став послідовником і шанувальником Піфагора.

Коли Нев побачив Ференіку, попросив її позувати йому.

І тепер модель та скульптор майже весь вільний час проводили разом.

Енергії розквітаючих любові та захоплення, шанування мудрості та гармонії, сприйняття радості та краси — ширились у просторі. Вони були багаторазово підсилені всією безліччю душ піфагорійців, які відчували такий натхненний підйом від усього, що відбувається в Школі!

Щодня всі збиралися та слухали промови Піфагора. Старші учні проводили бесіди та медитації для всіх бажаючих.

... Після прибуття Гамількара Аріадна опинилася під таким сильним і особливим враженням від гостя, що, перебуваючи з ним поряд, не розуміла, що з нею відбувається.

Вона навіть задумалася: «Невже я закохалася? Здавалося б, таке давно залишилося в минулому, в тих дівочих їх з Ференікою мріях про їхніх перших шанувальників...».

Аріадна давно вже не дивилася на людей, як на чоловіків чи жінок, не оцінювала їх за зовнішньою красою та промовами, але намагалася бачити душі, їхні глибинні стани.

І саме цим Гамількар справляв на неї таке сильне враження. У його присутності в ній спалахувало особливе сяйво душі та відчуття свободи польоту та нестримного щастя! Ніколи раніше не бачила вона у втіленій людині такого поєднання сили та ніжності одночасно.

Завданням Гамількара в цей приїзд до Школи було посвячення готових до цього учнів у початковий етап розвитку сили душі, а також розмови про пізнання можливостей взаємодії сили тілесної та Сили Божественної. Він показував вправи, які

активують енергії тіла та душі, що дозволяють знайти їх доторкання та взаємопроникнення. А це дає можливість керувати власним тілом особливим чином, а потім — проводити через підготовлене до цього тіло Божественну Силу.

Багатьом спочатку здавалося, що це можливість управління матерією. Але Гамількар пояснював, що насправді йдеться про управління саме собою-душею.

Він розповідав, що це може бути проявлено не тільки у володінні власним тілом, наприклад, у спортивних змаганнях, а й у віршуванні, музиці, танці, або в отриманні Одкровенень.

Багато давалося пояснень для того, щоб могутність не виявилася пасткою для душі, щоб любов і витонченість не могли бути загублені.

Брали участь у практичних заняттях Гамількара, проведених у Школі, зовсім не всі учні Піфагора, а лише ті, кого рекомендував сам Піфагор. Тоді, як у бесідах могли брати участь і ставити запитання всі, хто забажає.

Гамількара слухали з великою увагою.

Він розповідав багато про своє життя, про свій духовний досвід:

— Перш ніж ми говоритимемо про прийоми оволодіння силою душі, мені хотілося б розповісти вам трохи про історію свого життя.

Колись я був жерцем. У ті часи я мріяв про силу, про можливість створення чудес, про чудове здійснення своїх бажань, про пригнічення волі інших людей. І я цьому старанно вчився. Я шукав усі можливі знання про могутність свідомості та жив у переконаності, що досягає успіху тільки той,

хто володіє такою силою. Лише в цьому я бачив тоді мету своїх зусиль.

Це була пастка: я потрапив у залежність від власної жадоби до влади над подіями та людьми — за допомогою магічних знань. Мені тоді здавалося, що в цьому й полягає свобода від долі, свобода від тиранії інших людей, які мають велику земну владу.

Що сталося би зі мною, якби я не зустрів Піфагора?

Зараз я ясно бачу, якою катастрофою для душі міг би стати рух у цьому напрямку: у здобутті не витонченої особистої сили!

Адже я, не маючи справжньої мети, навчався магії та пишався як силою тілесною, так і ще більшою силою енергії душі, яка майже не знала ніжності та витонченості.

Тоді я жив з відчуттям власної обраності. Моє честолюбство не знало меж! У своїх мріях я хотів стати подібним до Бога, але я й уявлення не мав про те, що означає бути Богом!

Для багатьох людей оволодіння силою означає можливість робити все, що заманеться.

Але всездозволеність зовсім не є Свобода! І щастя в житті не завоювати особистою силою, якою б великою вона не була! На розуміння цього мені знадобилося багато часу.

... Що ж нам, учням Піфагора, потрібно шукати, опановуючи знання про Силу?

Вважаю, що це мудрість і любов. І саме любов дарує людині мудрість розуміння можливостей застосування спільно особистої сили — та проведення крізь тіло та душу Сили Божественної!

Це дуже важливо, коли людина приймає рішення запросити Бога у своє життя — та жити, та вдосконалюватись далі, відчуваючи себе частинкою прекрасного Божественного Цілого! Тоді поступово приходить і починає дедалі явніше сприйматися Керування від Бога!

... Що таке добро та що таке зло — душа пізнає це довго та важко у багатьох народженнях, стражданнях, смертях, отримуючи відплату за колишні справи... Все це — не покарання від Бога! Все це — уроки, які ведуть до зростання повноцінної, справжньої людяності! І тільки поєднуючи своє життя з Божественним Керуванням, людина починає це усвідомлювати!

Прохання до Бога, до Божественної Всесвідомості, про Керування, про напрямок розвитку мене-душі — в якийсь момент трапилось і в мене. Саме тоді все почало змінюватись і навіть руйнуватись в тодішньому моєму житті. Спочатку я став дуже небажаним для головного жреця храму, в якому я служив, тому що він побачив у мені сильного претендента на його місце головного жреця.

А потім були війна, полон...

Через цю повну руйнацію моїх колишніх цілей та колишнього мене — Бог привів мене до Піфагора та подарував можливість вчитися та сприймати Істину в справжній Чистоті!

Піфагор — як духовний наставник — унікальний! Він володіє глибиною пізнань одночасно в різних сферах буття. В одній людині поєдналися глибинні знання про кожен із напрямів науки та мистецтва. Піфагор створив їхній синтез у єдиному Вченні про Світобудову!

Зазвичай, для Мудреців, які досягли Просвітлення, властива Досконалість лише в якійсь одній галузі.

І, мабуть, нікому з нас не вдасться навіть у майбутньому охопити такий широкий спектр пізнання на такій же глибині, як це нам показує собою Піфагор!

Особисто я ніколи не мав глибокої схильності до геометрії, астрономії. Так, я був вражений розповідями Піфагора про космос, про будову планет і про найдрібніші частинки Всесвіту! Мені завжди були ближчі медитації та пізнання законів нематеріальних світів та їхнього впливу на світ видимий. А також перетворення тілесних енергій для проведення Божественної Сили в цей світ. І Піфагор, який бачить схильності та здібності кожної душі, допомагає нам сконцентрувати та спрямувати найбільш цінні властивості душі для досягнення Головного: для Злиття з Божественним! Адже саме це є головною метою! А також — служіння благу всіх істот за допомогою тих знань та умінь, які ми опановуємо.

Багато хто зараз звинувачує нас у збереженні нами в таємниці прийомів духовної роботи на вищих ступенях. Також у секретності багатьох духовних практик. Дехто навіть називає нашу Школу місцем для навчання лише обраних.

Але давайте подивимося правді у вічі! Кому потрібні найвищі практичні методи? Навіщо потрібні прийоми роботи із силою свідомості?

Є сумна традиція людства: всі прекрасні відкриття та досягнення використовувати не лише на користь еволюції, а й на шкоду. Майже все, що

може послужити прогресу, може бути використано окремими людьми для заподіяння зла.

А духовні знання мають ще більший потенціал, ніж знання матеріальні. Адже для того, щоб нашкодити якійсь людині, можна навіть не перебувати поряд із нею. Можна також вплинути на перебіг різних ситуацій, не будучи видимими для учасників цих ситуацій. Наскільки ж привабливо це для тих людей, які рвуться будь-якими способами до влади та отримують насолоду від заподіяння іншим хвороб та болю!

Ось тому — так ретельно Піфагор підходить до відбору учнів на високі ступені навчання!

Тому ми приділяємо багато часу моральному вдосконаленню.

І кожен із нас неодноразово повинен замислитися над відповідальністю у володінні знаннями та можливостями прояву сили. Ми повинні пам'ятати це та вміти контролювати себе завжди.

... Завтра ми приступимо до вивчення деяких вправ, які допоможуть як такому контролю, так і навчать відчувати простір і істоти, що знаходяться в ньому, так само ясно, як ми звикли відчувати себе. Ми почнемо саме з прийомів розчинення в тиші та чистоті, з прийомів сприйняття Цілого зі стану свідомості, котра стала любов'ю! Адже повнота Злиття можлива лише в досконалій любові!

Розділ п'ятнадцятий: **Про Єдність**

Гамількар увечері звернувся до Аріадни:

— Було б добре, щоб коні довго не застоювалися у стайні. Чи можна мені влаштувати для них тренування перед світанком так, щоб це не потурбувало ні городян, ні мешканців будинку? Якщо можна — то попередимо конюха.

— Звичайно, ми все легко організуємо! А чи можна й мені поїхати? Мені ніколи не доводилося правити квадригою...

— Так, Аріадно, ми поїдемо разом!

... Вони виїхали за 3 години до світанку.

Будинок Аріадни був дуже вдало розташований для таких прогулянок. Будівля була збудована на околиці Кротону, на відстані від суєтних кварталів з вузькими вуличками. І лише з боку великого саду будинок межував із широкою вулицею. Так — відразу відкривався виїзд на дорогу вздовж моря.

Спочатку коні йшли спокійним кроком. Гамількар вміло стримував їхнє бажання помчати навскіки. Коли ж міські будівлі зникли з очей, то Гамількар дозволив цим прекрасним тваринам мчати з усією тією швидкістю, на яку вони були здатні та яку вони самі бажали.

Відчуття простору та свободи охопило Аріадну!

Це був ніби політ крізь зоряне небо! Повний місяць добре освітлював дорогу. Небо з безліччю зірок, подібне до прозорої товщі безкрайнього океану, здавалося, лежало на поверхні Землі.

Коні мчали, а Гамількар стояв майже нерухомо на колісниці. Ледве вловимими рухами тіла він легко вирівнював ходу квадриги та зберігав стійку рівновагу.

Аріадна так не вміла. Вона стояла на колісниці перед ним і трималася за поруччя. Вона відчувала за спиною ніби стіну, на яку можна було спертися. Це було сильне тіло Гамількара. І від цього — було відчуття безпеки та спокою.

Незабаром вона, послабивши зайву напругу в тілі та надмірне захоплення від краси того, що відбувається, — поєдналася свідомістю зі станом Гамількара.

Безкрайність зоряного неба була і попереду, і над ними, та з усіх боків. Тепле повітря пружно обіймало тіла, роблячи їх ніби майже невагомими.

Це дивовижне відчуття сприймалося як якесь диво, що дозволяло опинитися відразу в кількох світах.

Весь космос, — що рухався, живий, прекрасний у величезності суцього світу, сприймався із нерухомості Великого Спокою Творця, який створив усю цю красу: рух із величезною швидкістю — та Божественну Незворушність... Відчуття часу зникло...

Потім Гамількар зупинив коней та допоміг Аріадні зійти на землю. Вони йшли поряд тілами, а душами перебували у стані єднання... Розмовляти було не потрібно: взаєморозуміння було ясним і без слів, злиття було повним без торкання тіл.

Ті стани Глибинного Спокою, в які Аріадні вдавалося раніше входити в медитаціях на короткий час, раптом виявилися як би самою Суттю, єдиною з Основою всього... Аріадна немов зникла, а безкрайність Живої Любові-Спокою охопила та заповнила Собою все, включаючи їх із Гамількаром тіла, поодинокі дерева вздовж дороги, тра-

ви, що мерехтіли сріблом у місячному світлі, далекі пагорби, морський простір, добре видимий у сяйві місячного світла та безмежність зоряного океану...

Розуміння та відчуття вселенської Гармонії, Всеєдності всього суцього — це було за межею слів, за допомогою яких можна змалювати те, що сприймалося...

... Вони стояли на високому стрімкому березі. Внизу тихо шелестіли легкі хвилі прибою.

Простір над морем... Простір над землею...

І — великий *Прозорий Спокій*, у якому перебуває все, та з якого все створюється Живою Божественною Силою.

Вічність, Безкрайність і Краса Творця стали єдиним світом, що відчувався.

... Аріадна повернулася у сприйняття світу Творіння. Вона подивилася на Гамількара — з вдячністю за цей отриманий Дар!

Вона відчула нематеріальну Присутність Піфагора та багатьох Інших, які подарували їй цей духовний досвід — досвід життя в Єдності Цілого.

Так само, не вимовивши жодного слова, вони поверталися до будинку.

Пора було зустрічати світанок разом із учнями Школи. Попереду був день, наповнений уроками Піфагора, Гамількара та старших учнів Школи.

Розділ шістнадцятий: **Піфагор про працюовитість** **і натхнення**

Зазвичай, Аріадна, Гамількар та всі учні, що жили в будинку Аріадни, ще до сходу сонця приходили до будівлі Школи.

Всі разом — вони зустрічали світанок.

Потім, після сніданку, були розмови Піфагора, а потім продовжувалися заняття вже в групах.

Цього дня Піфагор теж розмовляв із учнями.

Кондратос запитав:

— Мене вчора запитали: що таке нудьга та чому вона може виникнути? І мені було важко дати відповідь. Розкажи нам про це, Піфагоре!

— Що ж, спробуємо розібратися!

Чи зустрічали ви людей, які шукають у житті лише розваг та задоволень — як ліки від нудьги?

Що це таке — нудьга? Це — порожнеча духовного серця та голод розуму — того малого людського розуму, який забув про Божественне, про те, що людина є лише крихітною частинкою Великого Єдиного Цілого!

Нерозвинений розум, так само, як шлунок, — коли порожніє, — то вимагає їжі. Такий розум потребує бути постійно чимось зайнятим. Інакше — порожнеча всередині починає бути нестерпною. Цю, нібито порожнечу, слід заповнити Богом.

У глибинах душі — як раз і є місце для Божественного в багатовимірній людській природі. Там і має бути пізнана Єдність з Первинним, яка потім охоплює все!

Вміння заспокоювати розум і спрямовувати його на Творця всього суцього — приходить після тривалої практики. Виняток становлять лише ті душі, які навчилися цьому в минулих земних життях і тому їм легко згадати блаженство спокою розуму та занурення у любов та розчинення.

Коли розум поринає у духовне серце, яке наповнене любов'ю, то душа воскресає для життя з Богом.

Поки ж розум не розвинений та схильний до блукань — його можна розвивати за допомогою корисних знань і вправ щодо концентрації, а не порожніми розвагами, які не вимагають зусиль над собою.

... Леонардос попросив:

— Скажи нам про натхнення: чому буває так, що іноді ми охоплені захопленням, екстазом творчості, але бувають дні, коли не вдається відчутти натхнення. Що робити у цих випадках?

— Ось ми й підійшли до ще однієї важливої теми.

Поговоримо про натхнення, та про працьовитість, про необхідність духовних зусиль і про вміння розслаблюватися та розчинятися, про віддавання себе Волі та Мудрості Первинного.

Як нам треба працювати та жити для Бога?

Для цього нам потрібні і працьовитість, і натхнення.

Про натхнення ми вже говорили багато, і всі ви знаєте, як легко все робити, коли енергія Божественного Натхнення осяває нашу працю. Будь-яка справа стає тоді піднесеною та прекрасною!

Але що ж робити, коли цей стан не вдається досягти?

Перше — це не слід перетворювати своє життя на марне животіння в розпливчастих мріях про піднесене!

Поговоримо зараз трохи про працьовитість, мої друзі!

Великою допомогою у розвитку та зростанні духовних здібностей є працьовитість!

Це дуже важлива властивість — вміння працювати з любов'ю!

Говорю не про підневільну рабську працю, коли з примусу виконується робота, а про працю, що виконується з усвідомленою, радісною та чистою енергією душі!

Важливо виростити у собі любов до праці! Це і є виконання будь-якої справи з любов'ю, в стані любові.

Здавалося би, це — так просто...

Але дуже часто здібні учні виявляються лінивими, а ті, хто подавали лише слабкі надії, через працьовитість досягають прекрасних результатів!

Божественним Душам важко вчити тих, хто животіє у ледарстві, яке такі люди іноді вважають свободою робити тільки бажане...

Але свобода — не є життя у неробстві!

Коли людина, яка вміє працювати, знаходить Мету та свободу волі до неї йти — її працьовитість дає видимі успіхи.

Неможливо довго «відпочивати на лаврах» минулих досягнень! Потрібні нові звершення!

Медитації — це теж праця: праця над собою-душею. За допомогою вправ для розвитку свідомості ми поступово вчимося входити в Єднання з

Божественним. Саме торкання до Нього дозволяє відчувати те, що прийнято називати натхненням.

Це також може призводити до відчуття Божественної Енергії — наче своєї власної.

Тіло, що звикло до лінощів, привчає до лінощів і розум, і душу. Так низьке може негативно впливати на високе в людині.

Але є й протилежне: коли душа інтенсивно вдосконалюється, то вона спонукає і розум, і тіло до працьовитості.

Ми можемо стати частинами Потоку Благодаті, Променями Єдиного Світила, коли несемо собою-душею Любов і Красу для людей, для всього світу!

Але потрібно пам'ятати, що Боги дарують нам знання відповідно до нашої розумності.

Неосвічений та нерозвинений вправами розум не може черпати Мудрість у Вселенському Божественному Знанні!

Тіло, не треноване в танці, не зможе передати всю красу рухів у Гармонії з Потокком Божественного Світла, що струмує крізь тіло. Так і розум, не розвинений ще, буде сприймати лише уривчасті фрагменти Цілісності. Глибину знань він не в силах охопити відразу!

Ще одна з важливих якостей, яку ми можемо вирощувати в собі та яка йде пліч-о-пліч з працьовитістю, — це терпіння.

Буває, що люди часто надихаються добрими намірами, але залишають намагання, перш ніж результат стає помітним навіть їм самим.

Дивіться: ми посіяли тут насіння квітів уздовж сходів, які викладені камінням, до моря. Але минув час, перш ніж розквітли ці квіти. Поки ж не

було видно навіть сходів — можна було подумати, що наша праця була марною. Але сьогодні ми бачимо результат!

Так і в духовних зусиллях відбувається: ми поступово освоюємо життя в Єдності з Цілим.

Важливо нам пам'ятати про Головну Мету в житті, а не лише про те, щоб досягти тимчасових досягнень і перемоги, прекрасних умінь і навіть здібностей, які для багатьох людей такі бажані.

Вміння красномовно проповідувати, вміння грати на музичних інструментах, зачаровуючи слухачів, чи інший освоєний творчий прояв — також не є самоціллю.

І, до речі, зауважу, що не доречно нам звеличувати себе над іншими людьми, якщо ми здобули навички, яких інші не мають.

Ми робимо все це для того, щоб — зрештою — стати подібними до Богів, які живуть у найтоншому стані багатовимірної Світобудови! Ми повинні спробувати стати Божественними Душами, вся праця Яких — у допомозі тим, хто йде, у великій творчості розвитку та вдосконалення багатьох душ.

Якщо людина стає Провідником Божественних Любові, Мудрості та Сили, — то це змінює багато в світі навколо неї.

Щоб навчитися використовувати свою силу душі мудро, людина має набути контроль над своїми бажаннями, емоціями та думками, а також освоїти розчинення себе як відокремленість від Цілого.

Тепер настав час для занять, які сьогодні проводять Гамількар, Леонардос та Константінос.

Розділ сімнадцятий: Уроки ліквідації окремоті від Цілого

Навколо Гамількара зібралися ті учні, для яких настав час для продовження посвячень у етап *розвитку сили*.

Гамількар сказав:

— Ми працюватимемо сьогодні над набуттям умінь у розчиненні себе-душі в найтонших еонах.

Нам важливо перестати відчувати себе відокремленими від Цілого.

Важливо зрозуміти, що ця окремість від Божественного та від усієї Світобудови загалом — створюється нами самими. Наші думки та емоції, а також сприйняття за допомогою органів зору, слуху, нюху та дотику створюють деякий вектор із центру — назовні, із себе — до всього, що «не є я».

Ми спробуємо змінити вектор і подивитися з Цілого — у ту його крихітну частинку, яка є тілом кожного з нас.

Для того, щоб було легко це зробити, ми вже багато разів тренували себе як душі та стали набагато більшими через прийоми дарування любові, спокою, гармонії та миру — всім і всьому навколо нас.

Сьогодні — для початку — ми розподілимося на пари та подивимося один на одного, ніби помінявшись тілами. Побачимо себе очима друга з його або з її тіла.

І саме ця така проста, на перший погляд, вправа пояснює етику взаємин між людьми! Оцінимо, як це корисно — бачити себе очима інших людей!

Ми можемо сприйняти те, як той, хто навпроти мене, дивиться на моє тіло. Ми можемо відчути себе тим іншим. Це — цікавий досвід.

Але цю вправу слід виконувати лише з підготовленими до цього нашими друзями.

... Всі деякий час практикували вправу в парах.

Потім Гамількар продовжив:

— Коли Божественні Душі стають для нас Друзями — добре видимими та відчутними — можна заповнювати Їхні Лики собою-душею та бачити все навколо себе та самих себе Їх Очима. Це дозволяє сприймати Їхнє Керівництво нашими життями набагато ясніше. Ми всі вже пробували практикувати це, і це вміння допоможе нам надалі.

Зараз же продовжимо підготовчі практики.

... Учні, на прохання Гамількара, утворили коло:

— Тепер ми по черзі входитимемо в центр кола та дивитимемося на своє тіло — з тіла кожного, хто зараз утворює коло. Спочатку можна дивитися з одного, потім з кількох тіл, а потім одночасно з усіх.

... Усі учні практикували це завдання, по черзі залишаючись у центрі кола.

Потім усі разом із Гамількаром піднялися до храму. Білі колони та купол, основа з мармурових сходів... Ця невелика кругла будівля була розташована на вершині крутого високого пагорба, у

найвищій точці на території Школи. Усередині храму здавалося, що небо обіймає з усіх боків.

Це було особливе місце, де присутність Божественних Душ завжди була дуже яскраво проявлена.

— Тут нам допоможуть Божественні Учителі освоїти те, що ми сьогодні вже практикували. Сьогодні з нами тут Тот-Атлант, Птахотеп, Імхотеп, Ісіда, Кхем.

... Гамількар перераховував імена — і Лики ставали тимчасово видимими у Світлі. А потім Вони знову розчинялися в навколишньому насиченому Любов'ю просторі. Особливу тишу відчували всі.

— Тепер ми можемо побачити з простору найтоншого Світла — цей храм і наші тіла в ньому. Наші Вчителі допоможуть нам у цьому, якщо ми зливаємося з Ними.

І з величезного сяючого Світла — ми можемо з усіх боків подивитися на острівець у світі матерії, де розташовані наші тіла... Увага так само, як і у нашій попередній вправі, нехай буде спрямована зовні до центру. Дозволимо розчиненню відбутися та відчуємо той, поки що незвичний стан, коли нас немає окремо, а є лише Божественні Душі — як море Живого Світла навкруги.

Збережемо в пам'яті, що зараз є тільки Божественне Море Світла з усіх боків від наших тіл, а ми — як душі — розчинилися в цьому Світлі, з'єднавшись з Ним. Ми можемо відчути контури наших тіл з усіх боків або заповнити величезний простір світів нематеріального Світла — наскільки вистачає сил. Ми можемо навіть заповнити оболонки наших тіл цим станом Єдності.

Запам'ятаємо добре цей стан нас як душ, коли загальна Божественна Єдність охоплює все, і ми розчинені у цьому Світлі!

Після опановування цього ми зможемо вчитися діяти в Злитті з Первинним.

Розділ вісімнадцятий: **Олімпіада**

Закінчилась підготовка та настав час від'їзду на Олімпіаду учасників змагань.

Скульптор Нев, хоч він був поки що лише кандидатом в учні Школи, теж вирушив разом із піфагорійцями на Олімпіаду, щоб робити ескізи для майбутніх своїх творів.

Проводи були дуже урочистими. Багато жителів Кротону теж прийшли на пристань, щоб побачити човни, що відпливали в Еліду, та побажати успіхів учасникам змагань. Лунали урочисті промови та музика.

... Після відбуття всіх учасників, Аріадна та Ференіка, опинилися немов у якійсь паузі. Численні турботи про гостей, які довго займали весь час, були закінчені.

* * *

Очікування повернення учасників Олімпіади було тривалим.

Олімпійським змаганням традиційно передували довгі церемонії, реєстрація всіх атлетів, клятви, які вони мали принести, вибір суддів.

Та й після змагань була низка свят, нагороджень, вистав та урочистих промов.

... В учнів, що залишалися в Школі, був чудовий час для того, щоб підвести підсумки свого власного навчання. Це було одне із правил життя, рекомендоване Піфагором. Потрібно було, згадавши все виконане та не виконане, зробити перегляд і поставити перед собою нові завдання. Такі дії наповнювали життя піфагорійців усвідомленістю. Це дозволяло бачити прогрес у розвитку та ясно помічати те, що слід змінити та покращити в собі.

Розуміння піфагорійцями того, що саме перед Божественною Свідомістю протікає все, що відбувається з ними, що все в їхньому житті відомо Богові, — привчало завжди брати на себе відповідальність за свої думки та діяння.

Подібне підведення підсумків рекомендувалося не лише перед сном у кожен прожитий день, а й на значно більші проміжки часу, що відміряють свого роду етапи, пройдені душею. Таке переглядання — разом із Богом — уже досягнутого у духовному розвитку та у справах служіння, а також розуміння нових завдань на майбутнє — входило до звички гармонійного та чистого життя. Бог, як Свідок всього, що відбувається, починав сприйматися як Головна Складова постійної усвідомленості життя в Єдності з Цілим.

... Для Аріадни та Ференіки багато що змінилося останнім часом. Дещо важливе із цього подруги обговорювали між собою. Незважаючи на те, що вони були дуже різні і за характерами, і по просуванню в духовному житті, їх такі бесіди на

протязі багатьох років допомагали обом в усвідомленні всього, що відбувається з ними.

Довірча розмова, доброзичливий погляд із боку близької людини — у Школі такий аспект дружби між учнями вважався дуже корисним.

Але порожні балачки, до яких іноді схильні люди, зрозуміло, не віталися.

Ференіка поділилася з Аріадною своїми планами:

— Ми з Невом хочемо стати сім'єю. Тепер я, мабуть, не зможу так повно займатися духовними практиками... Як ти гадаєш, Піфагор буде незадоволений таким моїм рішенням?

— Гадаю, він схвалить ваш вибір. Ти зможеш допомагати Неву освоювати те, що ти вже знаєш, і це допоможе в духовному просуванні і йому, і тобі. А чи стане твоє духовне життя більш інтенсивним або все буде відпущено на самоплив — це залежить тільки від тебе самої!

— А ти і Гамількар? Адже я бачу, що й між вами щось є?

— Поки не знаю, Ференіко... Ми майже не розмовляли з ним про це. Все, що відбувається, воно реальне в тому Божественному просторі, де не обов'язково бути тілами поряд... Правда, він казав мені, що був би радий, якби я поїхала разом з ним до Карфагену. Але, можливо, саме тут я буду потрібніша для Школи. Я знаю, що вже в багатьох минулих життях була доброю дружиною та матір'ю, і мені, як душі, зовсім не обов'язково набувати досвіду сімейного життя знову. Але кохання — воно таке чарівне та багатоаспектне! А з Гамількаром — те, що ми відчуваємо, завжди з'єд-

нується з Любов'ю Божественною в Одне Неподільне Ціле... Мені не передати це словами!

Піфагор сказав мені вчора, що відпустить мене з Гамількаром, якщо я сама цього забажаю. Мені поки що складно зробити вибір, зрозуміти: де — мої особисті емоції, а де — Божественна Воля? Але, якщо я все ж таки поїду, то дім залишу тобі. І всі обов'язки щодо прийому гостей будуть тоді вашою турботою з Невом. Ти погодишся?

— Так. Але як же мені не вистачатиме тебе, подруго!

... Аріадна та Ференіка обійнялися.

* * *

Повернення олімпійців було ще більш урочистим та радісним, ніж проводи. Прибулих учасників з Олімпіади зустрічали майже всі жителі Кротону, а не тільки піфагорійці. Переможців ігор вшановували — як великих героїв!

У самій Школі всіх учасників, які здобули перемоги, так і тих, що не стали переможцями, вітали — однаково радісно!

Для всіх учнів Піфагора головним підсумком Олімпіади були не самі перемоги в окремих видах змагань, а те, що знання про Школу тепер розлетяться багатьма містами Еллади. І також нині разом із учасниками змагань прибули нові кандидати в учні, які загорілися бажанням стати частиною піфагорійської співдружності.

Нести людям духовні знання — у цьому була головна мета поїздки на Олімпіаду — і тому переможцями були всі, хто доклав до цього своїх зусиль.

Промови учнів Піфагора виявилися для учасників та глядачів Олімпійських змагань такі цікаві! А приклади поведінки піфагорійців у різних ситуаціях були настільки піднесеними, що у багатьох людей виникало бажання дізнатися більше про Піфагора, про його Школу.

П'ятнадцять кандидатів в учні зважилися — і прибули вже тепер у Кротон. Тут усі вони пройшли співбесіду з Піфагором, і багато хто був прийнятий до Школи!

Серед прийнятих був і скульптор Нев.

Він у подробицях розповідав Аріадні та Ференіці про все, що бачив на Олімпійських іграх.

Однією з найбільш обговорюваних подій на змаганнях був вчинок Гамількара. Він був явним лідером у гонці квадриг і лише незадовго до фінішу притримав коней та дозволив виграти юнакові, який цього палко бажав. Цей юнак знатного походження був не тільки візником, а й власником колісниці. І він мріяв про перемогу.

Цей юнак легко міг би стати найкращим серед інших учасників перегонів — і лише Гамількар впевнено випереджав його. Цей юнак не міг не помітити дій Гамількара. Він був такий вражений його вчинком, готовністю подарувати іншому славу переможця, що після змагань багато розмовляв і з ним, і з іншими піфагорійцями. І ось тепер цей юнак приїхав з-поміж багатьох кандидатів — з бажанням стати учнем Піфагора. І його було прийнято!

Ще захопив Нева видатний епізод перемоги у змаганнях боротьби молодого піфагорійця Ескендіра. Цей стрункий юнак, досить тендітний, по зовнішній статури, став переможцем у всіх поєдин-

ках з іншими атлетами, які мали сильні треновані м'язи та великі тіла. Цього юнака не хотіли навіть допускати до змагань, але, в результаті, він вийшов переможцем і виявив таку силу душі та вміння володіти тілом, які набагато перевершували тілесну міць інших.

Нев також показував свої малюнки, розповідав про інші види змагань та переказував у подробицях багато промов, що був свідком.

* * *

Наблизився час повернення додому всіх тих, хто мешкав не в Кротоні. Від'їжджав також Константінос — задля створення нової філії Школи.

... Аріадна та Гамількар йшли берегом моря. Блакитні хвилі пестили берег. Чайки ширяли над простором. Квітучі дерева м'яким ароматом наповнювали повітря.

Гамількар сказав:

— Там у мене в Карфагені все не так просто, як тут... Греків фінікійці не люблять і всіма силами створюють супротив грецькому впливу. Місцеві релігійні вірування там значно жорстокіші, ніж культу поклоніння тут, у грецьких полісах. Раді старійшин, якій належить управління і містом, і країною, не подобається те, що ми робимо в нашій невеликій філії. Ситуація протилежна тій, що існує тут, у Кротоні, де влада цілком лояльна до Школи та багато в чому підтримує Піфагора. Вони навіть іноді дотримуються його порад.

Жерці Ваал Хамона теж недолюблюють мене та використовують будь-які можливості, щоб перешкоджати поширенню чистоти істинних Знань. Нас там оточує вельми ворожа ситуація та навіть

зберігається небезпека відкритого нападу. Тобі треба добре подумати, перш ніж зважитися на від'їзд.

Багато моїх учнів, навпаки, захотіли залишитися тут, у Кротоні, та продовжувати навчання у самого Піфагора. Тому мені та тим небагатьом, хто зі мною, доведеться починати там майже з самого початку.

... Аріадна підвела очі та зустрілася поглядом з Гамількаром:

— Значить, моя допомога там буде потрібна тобі та Богові! Це дає мені рішучість слідувати за тобою!

Розділ дев'ятнадцятий: **Все тільки починається...**

Настав час від'їзду Гамількара та Константіноса разом із небагатьма піфагорійцями, які захотіли бути їхніми супутниками на нових землях.

Аріадна, з благословення Піфагора, вирушила разом із Гамількаром, щоб йому допомагати.

Два човни вже були готові та чекали на відплиття.

Піфагор промовив напуття:

— Ви, мої учні, є моїм продовженням! Ви несе-те людям Божественні Знання та проявляєте Божественну Любов!

Прекрасне майбутнє відкрите для вас! Ми всі: і ті, хто їде в далекі краї, і ті, хто залишаються тут, — ми створюємо це майбутнє прямо зараз! Наші

думки, емоції, стани нас як душ і наші наміри формують це майбутнє!

Так, тепер ми не можемо відразу змінити світогляд дуже багатьох людей. Ми можемо вплинути лише на тих, хто слухають, навчаються, розуміють і практикують.

Ми зараз допомагаємо лише конкретним душам на їхньому шляху до Світла, на їхньому Шляху пізнання та розвитку!

І, все ж, ми робимо набагато більше, ніж це може здатися на перший погляд. Ми закладаємо фундамент духовності на багато століть, на багато поколінь!

Коли є впевненість у Божественних Знаннях і водночас повна покірність особистого я перед Волею Цілого, то наші дії стають успішними в будь-якому зі світів Світобудови — бо Божественне Ціле живе та діє крізь нас!

Пам'ятайте: дороговказ, що виводить з лабіринтів земних життів — до Свободи, до Світла, до Божественних Знань, до Творця, — це є любов! Саме душа, яка живе у стані гармонії та любові, здатна відчувати напрямок руху до Бога, а потім ясно сприймати Божественне Керування. Бо Божественна Свідомість — це Любов. І людина-душа притягується, як магнітом, своєю любов'ю у правильному напрямку — щоб здобути Єдність із Божественною Волею, з Божественним Цілим!

Знайте: у віках, у тисячоліттях — існуватиме наша Школа!

Душі, які колись лише трохи доторкнулися з Чистим Джерелом Любові та Мудрості, обов'язково зажадають пережити це знову! Народившись у нових тілах, вони багато згадуватимуть — і про-

довжать своє прагнення до Досконалості, до Злиття з Божественним Цілим! Вони пам'ятатимуть про етику взаємовідносин з навколишнім світом та істотами у ньому. І знову вони нестимуть Знання та Красу людям!

Багато хто з вас прийде на Землю в тілах ще не раз, щоб принести новим поколінням людства ці Знання!

Але інші з нас зможуть допомагати людям, навіть не будучи втіленими у тіла. Бо залишиться міцний зв'язок із нами, який допомагає душам сприймати наші підказки — як осяяння, як нахнення чи як розуміння!

Багато моїх учнів разом зі мною будуть саме так надавати допомогу!

Ми всі нестимемо людям Землі Божественні Мудрість і Любов!

Кожен із вас може стати Світочем, який несе людству ці Любов та Знання!

* * *

Юна учениця Піфагора Феано стала його дружиною та матір'ю його дітей. Усі вони стали учнями та продовжували справи Піфагора.

Для багатьох людей, які пізнали Вчення Піфагора про моральність, мудрість, красу, гармонію, досягнення в різних видах мистецтв, широкі знання в науках, — все це стало бажаним.

Дуже багато душ — завдяки Піфагору — набули великого Наміру з досягнення Божественних Світів, зі Злиття з Безкрайнім Цілим — Первинним Джерелом всієї Світобудови! Вони, зокрема, народжувалися знову на Землі через століття та

згадували — як прозріння — ту Мудрість, яку вони пізнали від Піфагора.

Це продовжується і тепер!

Ті, хто пізнає Духовну Спадщину Школи Піфагора, завжди — даруватимуть людям Землі Мудрість, Любов, Гармонію та Красу!

Розділ двадцятий: **Підсумки**

Прекрасне майбутнє відкривалося тоді перед піфагорійцями! Попереду були і розквіт Школи Піфагора в Кротоні, і створення багатьох філій у всьому Середземномор'ї.

Юна учениця Піфагора Феано стала його дружиною та матір'ю його дітей. Усі вони стали учнями та продовжувачами справ Піфагора.

Для багатьох людей, які пізнали Вчення Піфагора про моральність, мудрість, красу, гармонію, досягнення в різних видах мистецтв, широкі знання в науках, — все це стало бажаним.

Дуже багато душ — завдяки Піфагору — набули великого Наміру з досягнення Божественних Світів, зі Злиття з Безкрайнім Цілим — Первинним Джерелом всієї Світобудови! Вони, зокрема, народжувалися знову Землі через століття та згадували — як прозріння — ту Мудрість, що вони пізнавали від Піфагора.

Це продовжується і тепер!

Ті, хто пізнає Духовну Спадщину Школи Піфагора, завжди даруватимуть людям Землі Мудрість, Любов, Гармонію та Красу!

Рекомендована література

1. Антонов В.В. — Як пізнається Бог. Автобіографія вченого, який вивчав Бога. «NewAtlanteans», 2008.
2. Антонов В.В. (ред.) — Як пізнається Бог. Книга 2. Автобіографії учнів Бога. «NewAtlanteans», 2008.
3. Антонов В.В. (ред.) — Духовна робота з дітьми. «NewAtlanteans», 2008.
4. Антонов В.В. (ред.) — Класика духовної філософії та сучасність. «NewAtlanteans», 2008.
5. Антонов В.В. — Екопсихологія. «NewAtlanteans», 2008.
6. Антонов В.В. — Духовне серце — Релігія Єдності. «NewAtlanteans», 2008.
7. Антонов В.В. — Бхагавад-Гіта з коментарями. «NewAtlanteans», 2008.
8. Антонов В.В. — Дао-Де-Цзин. «NewAtlanteans», 2008.
9. Антонов В.В. — Лісові лекції про Вищу Йогу. «NewAtlanteans», 2008.
10. Антонов В.В. — Вчення Ісуса Христа про наш зміст життя та як його реалізувати. «NewAtlanteans», 2013.
11. Антонов В.В. — Анатомія Бога. «NewAtlanteans», 2014.
12. Антонов В.В. — Життя для Бога. «NewAtlanteans», 2014.
13. Антонов В.В. — «Пузирі сприйняття». «NewAtlanteans», 2014.
14. Антонов В.В. — Зрозуміти Бога. «NewAtlanteans», 2014.

15. Антонов В.В., Зубкова А.Б. — Даосизм. «NewAtlanteans», 2013.
16. Антонов В.В., Зубкова А.Б. — Апостол Пилип. Шукачам Істини. «NewAtlanteans», 2018.
17. Зубкова А.Б. — Казка про царівну Несміяну та Івана. «NewAtlanteans», 2007.
18. Зубкова А.Б. — Добриня — Билини. «NewAtlanteans», 2008.
19. Зубкова А.Б. — Діалоги з Піфагором. «NewAtlanteans», 2008.
20. Зубкова А.Б. — Божественні Притчи. «NewAtlanteans», 2008.
21. Зубкова А.Б. — Книга Народжених у Світлі. Откровення Божественних Атлантів. «NewAtlanteans», 2008.
22. Зубкова А.Б. — Притчі Лао-Цзи. «NewAtlanteans», 2011.
23. Зубкова А.Б. — Притчі про старця Зосиму. «NewAtlanteans», 2013.
24. Зубкова А.Б. — Божественні оповіді земель слов`янських. «NewAtlanteans», 2013.
25. Зубкова А.Б. — Сказання про князя Дмитра та Волхву. «NewAtlanteans», 2013.
26. Зубкова А.Б. — Суфійські притчі. «NewAtlanteans», 2014.
27. Зубкова А.Б. — Уроки Піфагора. «NewAtlanteans», 2015.
28. Зубкова А.Б. — Добрі казки. «NewAtlanteans», 2016.
29. Зубкова А.Б. — Сага Óдіна. «NewAtlanteans», 2016.
30. Зубкова А.Б. — Сказання про Раду та про Олексія. «NewAtlanteans», 2016.

31. Зубкова А.Б. — Євангеліє від Марфи. «NewAtlanteans», 2019.
32. Зубкова А.Б. — Спадкоємиця старця Зосими. «NewAtlanteans», 2021.
33. Катерина О. — Майстер. «NewAtlanteans», 2020.
34. Тетяна М. — Виворіт світу матерії. «NewAtlanteans», 2012.
35. Тєплий А.В. (скл.) — Книга Воїна Духа. «NewAtlanteans», 2008.

Книжки та фільми можна замовити на сайтах:
<https://www.lulu.com/spotlight/spiritualheart>,
<http://ru.spiritual-art.info>.

З іншими матеріалами можна познайомитися, в тому числі, на сайтах:

www.new-ecopsychology.org
www.swami-center.org
www.spiritual-art.info